

OLIVIU CRĂZNIC

Premiul Societății Europene de Science-Fiction și Fantasy Eurocon Encouragement Award

Calea sângelui și-a inimii

Fantezie. Supranatural. Romantism negru.

OLIVIU CRĂZNIC

**CALEA SÂNGELUI ȘI-A
INIMII**

Fantezie. Supranatural. Romantism negru.

Fotografia autorului (coperta I) a fost realizată de Mihaela Nazarie

OLIVIU CRĂZNIC
Calea sângelui și-a inimii

Partea I

- *Trecătoarea*
- *Însângerată, luna*
- *Mascarada învinșilor*

Partea a II-a

- *Nunta marchizei de Lauras*

DESPRE AUTOR:

Oliviu Crâznic s-a născut în data de 1 noiembrie 1978, în orașul Lupeni (jud. Hunedoara). Licențiat în Drept, cu lucrarea de diplomă la disciplina Criminalistică (2001), consilier juridic începând cu anul 2002 și membru al Uniunii Colegiilor Consilierilor Juridici din România începând cu anul 2008, a absolvit în 2009 cursurile de formare a mediatorilor organizate de Asociația „ProMedierea” din București. În prezent este consilier juridic și coordonator al Colecției de legislație „LaZi” a editurii germane C.H. Beck.

Bibliografie: *...Și la sfârșit a mai rămas coșmarul* (format paperback, Ed. Vreamea, 2010); *...Și la sfârșit a mai rămas coșmarul* (format ebook, Ed. Vreamea, 2012); **Biblioteca Galileo nr. 2: Ultima clepsidră; Însângerată, luna** (format ebook, Ed. Millennium Books, 2012); povestiri gotice, neoromantice, dark fantasy, military space opera și dark sf (*Ermengarde Saga 1: Mascarada învinșilor; Ermengarde Saga 2: Transport periculos; Trecătoarea; Ellen Lee; Pivnițele Palatului Charron* etc.) în numeroase reviste și antologii, incluzând o apariție în revista *Galileo Science Fiction&Fantasy nr. 4*, alături de nume ca: Ian R. MacLeod, Kim Stanley Robinson, John Shirley etc.; articole de istorie literară și de critică literară în mai multe publicații de specialitate, inclusiv în suplimentul cultural al *Ziarului financiar* etc.

Premii și distincții: Premiul I la Concursul Național de Literatură „Visul” 2010 pentru Cel mai bun roman românesc publicat în 2009-2010; Premiul Galileo 2011 pentru Cel mai bun volum science fiction&fantasy publicat în 2010; Premiul Proliteratura 2011 pentru Cel mai interesant roman; Premiul Societății Europene de Science-Fiction și Fantasy – Eurocon 2012 Encouragement Award; nominalizare la Premiul Galileo 2012 pentru Cea mai bună povestire science fiction&fantasy publicată în 2011; nominalizare la Premiul RomCon 2012 pentru Cea mai bună povestire science fiction&fantasy publicată în 2011. Revista culturală *Familia* a dedicat romanului *...Și la sfârșit a mai rămas coșmarul un articol* intitulat „Momentul Walpole în literatura română”.

Pagina oficială a autorului: <http://www.edituravreamea.ro/autori/craznic-oliviu>

Prezentul volum în format electronic cuprinde trei povestiri de sine stătătoare plasate în trei perioade de Timp diferite: *Antichitate (Trecătoarea)*, *Evul Mediu (Însângerată, luna)* și *Viitorul Îndepărtat (Mascarada învinșilor)*, precum și prima Carte a seriei *...Și la sfârșit a mai rămas coșmarul (Nunta marchizei de Lauras)*. Toate textele au în comun elementul inițiativ, cel tragic precum și cel emoțional – după cum de îndată va observa cititorul.

Partea I

Trecătoarea

Ar fi trebuit, da, să fie simplu. Și, într-un fel, a și fost. Ce poate fi mai simplu decât faptul că se întorceau de fiecare dată?... Aceiași, la fel. Desigur, arătau mai rău în fiecare noapte, dar nu erau greu de învins. Eram mai bine antrenați, mai capabili. Pierdeam, în general, câte doi oameni, cel mult trei pe atac, înainte ca ei să moară cu toții.

Păcat că uciderea lor nu folosea la nimic.

Doi oameni pe noapte nu e mult, nu e. Dar dacă pierzi doi oameni în *fiecare* noapte, mai devreme sau mai târziu vei rămâne singur, nu-i așa?...

Singur în Trecătoarea lui Zalmoxis.

Prima zi a fost cea mai ușoară. A fost de altfel și ziua în care i-am auzit numele.

Treizeci și șase de oameni eram, și dacii erau numai doisprezece. Ne așteptau pe culme, între pietre, și în spatele unor trunchiuri căzute de copaci, convinși că odată intrați în Trecătoare vom ajunge la mâna lor, căci știau să tragă cu arcul. Erau arcași iscusiți, ce e drept, și prima săgeată se înfipse direct în ochiul lui Elva. Numai că noi știam că ne așteaptă, și știam că era o capcană, pentru că Trecătoarea exact a asta arăta. Așa că doar douăzeci dintre noi am intrat între pereții înguști de stâncă, apărați de zale și scuturi, și ceilalți s-au cățarat așa cum fuseseră învățați pe pereți, sub comanda credinciosului Bassus. Poate că nu trăiserăm noi în munți, dar legiunile noastre trecuseră deja prin țări destule. Și nu ne-a fost greu să cădem în spatele dacilor și să îi azvârlim de pe stânci, smulgându-le sicile din mână și străpungându-i cu spadele noastre, în vreme ce ei credeau că săgețile ne vor veni de hac.

În acea zi nu l-am pierdut decât pe Elva.

Atacul nostru a fost scurt și brutal, așa cum plănuseră și ei să fie al lor. Trupurile lor zdrobite zăceau acum la picioarele noastre în râpă, în vreme ce oamenii lui Bassus coborau, ștergând săbiile spălate în sânge. Barbarii erau urâți și murdari, bărboși și cu pletele încalcite, îndesați și îmbrăcați sărăcăcios și erau, mai cu seamă, toți morți, în afară de unul. Și acela se uita la noi și ochii îi erau precum cei ai lumii lui Pluto, și un firicel de sânge cald i se scurse din gură când șopti către noi:

– *Zalmoxis*.

Ne-am privit nedumeriți, dar și nepăsători deopotrivă, iar dacul deja murise. *Un fel de zeu al lor*, a spus Varro, iar noi știam că Jupiter și Marte ar fi strivit sub călcâi orice zeu ar fi îndrăznit să ne stea împotriva. Așa că am pornit mai departe prin Trecătoare, străbătând-o, convinși că nu putea fi foarte lungă, atâta timp cât pe nici o hartă ea nu exista.

Și totuși noaptea ne-a găsit tot în râpă.

Eram acum îngrijorați, da, eram cu toții. Era probabil să aibă loc un alt atac, și poate acum vor fi mai mulți, și vor ști că putem și noi să ne cățărăm pe pietre. Ascultam atenți și pășeam atenți și atacul a venit, tot de sus și tot de la doisprezece daci, și au murit acum Ahala și Sertorius. Și a mai murit și Carbo, spre dimineață, din cauza rănilor pe care le primise. Iar barbarii arătau atât de rău, încât m-am gândit că oamenii mei erau

furioși și depășiseră puțin măsura când uciseseră. Douăsprezece cadavre noi erau acum la picioarele noastre, douăsprezece, da.

Dar erau, într-adevăr, *noi*?...

Varro și Bassus au remarcat primii, când striveau în sandale furioși steagul penibil cu capul de lup, maimuțareală a lupoaicei noastre. Și apoi s-au oprit amândoi și au început să șușotească, și fețele lor nu arătau bine și au venit la mine șovăitori. I-am ascultat neîncrezător, convins că erau sub influența evenimentelor, dar ei au insistat și mi-au arătat câteva cadavre. Erau toate într-o stare deplorabilă, și unele răni păreau închise și vechi.

Iar unul din morți era fără îndoială cel care spusese *Zalmoxis*.

Am fi putut, desigur, să ne întoarcem. Am fi putut, să vedem ce se întâmplase cu dacii pe care îi lăsaserăm în urmă, dar asta însemna să mai rămânem în Trecătoarea încă o zi, și nu voiam. Am decis să plecăm imediat înainte. Dacul acela supraviețuise cumva, și îi condusesse pe ceilalți către noi.

Dar de ce fuseseră tot doisprezece?...

Noaptea se scurse și ziua veni, dar oamenii mei erau acum mohorâți și nervoși. Iar Trecătoarea mergea mai departe în munte, și seara sosea și ea nu se termina încă. Deja știam că vom fi atacați, și că ne vor ataca tot doisprezece.

Și știam, cumva, că printre ei va fi și dacul mort.

Și știam, cumva, că de fapt erau morți cu toții.

Cum de permiseseră asta zeii, cum de lucra Pluto astfel, și încă împotriva fiilor Romei?... Noi nu știam. Dar în noaptea aceea am pierdut doi oameni înainte să îi ucidem pe toți, și acum era absolut clar că erau aceiași de noaptea trecută.

A patra zi am decis să ne întoarcem, pentru că Trecătoarea nu se mai termina.

Și după patru zile de mers înapoi, patru zile în care am pierdut doi sau trei oameni pe noapte, patru zile în care nici un cadavru din cele lăsate în urmă nu ne-a întâmpinat altfel decât de pe culme și trăgând cu arcul în noi, am ajuns la locul unde ar fi trebuit să înceapă Trecătoarea.

Dar Trecătoarea *continua*.

Am vrut apoi să escaladăm pereții și să ieșim pe lateral, dar după culmile greu de urcat nu era decât o altă Trecătoare, și în aceea am pierdut de asemenea doi oameni în noaptea dintâi și trei în noaptea a doua.

...Și singur, da, singur în ziua cea gri umblu acum, și mai mult mă împleticesc căci sunt acoperit de sânge. Bassus a murit noaptea trecută, și era ultimul meu om, și acum umblu în neștire prin miile de nesfârșite trecători, așteptând noaptea pentru a-l întâlni pe Zalmoxis.

Însângerată, luna

Când noaptea fâlfâie greoaie pe codru și strigile încep să vâneze șobolanii vâscoși, mă trezesc ca din amorțeală și ies la plimbare. Mă mișc greu sprijinindu-mă de copaci, și deși anii au trecut ca și viața și visul, îmi e totul proaspăt în amintire. Trec pe lângă heleșteul mâlos în care a intrat pentru ultima oară, pe lângă luminișul rotund ca un ochi de la marginea pădurii unde se ivea să ne cheme, și privesc din depărtare clădirea părăginită și urât mirositoare a fortului părăsit, pe care cresc iedera și buruienile bolnave. Uneori mă avânt într-acolo șovăitor, dar renunț de obicei la jumătatea drumului. Ca beat și bolnav mă întorc spre răcoarea pădurii și a apei, și de cele mai multe ori mă așez pe o piatră. Sper (*mă tem?...*) că într-una din nopți am să o întâlnesc pe fata care mi-a luat inima, sper, *mă tem*, că am să o întâlnesc pe *ea*.

Acum foarte multă vreme, venisem în Transilvania cu afaceri. Călătorisem de la Bistrița cu trăsura, și planul inițial era să cumpăr un cal de la Fortul Omului Mort, dincolo de pasul Vâlcău, unde aveam scrisori de acreditare pentru căpitanul Morphis. Românii opuseseră o rezistență sălbatică, dar regiunea era acum în mâinile trupelor imperiale, și tensiunea dintre localnici și ocupatori făcea călătoria deosebit de periculoasă. Mă înarmasem cât de bine putusem și încercasem să găsec un tovarăș de călătorie, din nefericire tot ce putusem obține era să mă întâlnesc la Fort cu un asociat de-al meu din Cluj, un oarecare maghiar pe nume Ganaz. Împreună urma să trecem Valea Lupului și să ridicăm o sumă de la evrei, după care, din nou, trebuia să mă întorc singur.

Neimplicat în politica Imperiului și venind des în Transilvania și Valahia cu diverse treburi financiare, aveam relații destul de bune cu locuitorii acestor meleaguri, cărora le vorbeam, destul de bine, limba. Dar se putea întâmpla oricând să nimeresc într-o ciocnire, și la mânie, localnicii nu mai știau de nimic. Uneori pârjoleau totul pe distanțe uriașe și calul murea de foame sub tine, iar fântânile erau otrăvite și nu puteai decât să speri că Domnul va trimite o ploaie ca să scapi.

Nu trimitea întotdeauna.

Iar pe marginile drumurilor imperiale, găseai de multe ori cadavre eviscerate atârinate în pari, și erau de bărbați majoritatea, dar nu toate.

Am ajuns la Fortul Omului Mort într-o seară răcoroasă de iulie, răcoroasă din cauza muntelui și a râurilor care curgeau în apropiere cu șopot straniu și trist. Pe drum, tovarășii mei din trăsură vorbeau de atacuri organizate de localnici și de represiunea austriacă, și toți erau supărați și îngrijorați și nemulțumiți. Nu mai primisem nici o veste de la Ganaz, așa că dacă nu îl găseam la fort, trebuia să îl aștept acolo.

Clădirea fusese ridicată la distanță de marginea pădurii, atât cât o permitea relieful. Meterezele erau groase și se înălțau maiestuoase și amenințătoare în beznă, iar luna nu răzbătea prin norii groși și negri care acopereau orizontul. Fortul, neobișnuit de tăcut, nu dădea deloc senzația unei așezări pline de viață, fie ea chiar și una aflată în așteptare atentă. Dimpotrivă, aș fi putut crede că era pustie. Au trecut minute bune de lovit regulat în lemnul de frasin al porții, și o undă de teamă că aș fi singur pe meleagurile acelea cumplit de înfrumusețate și șira spinării până când ușa cea grea se deschise, și fețe întunecate și neprietenoase mă priviră fără o vorbă, făcându-mi un semn să intru și conducându-mă la căpitan.

Figura lui Morphis era una aspră de ofițer, acoperită de cicatrici și de riduri. Uniforma îi era neîngrijită. Sabia lungă o ținea pe masă, dar am văzut rugină pe lamă și m-am mirat. Nimic nu amintea de ordinea imperială. Nu a scos vreun cuvânt cât mi-a citit scrisorile de recomandare, apoi mi le-a înapoiat cu o grimasă și mi-a spus că sunt liber să rămân dacă vreau. Ganaz nu venise și nici nu avea să vină. Transilvănenii colcăiau în pădure, ucigând toți călătorii străini. Mai mult ca sigur tovarășii mei de drum ospătau deja corbii.

Înfiorat, l-am întrebat dacă nu poate trimite oameni să îi ajute, și a ridicat din umeri. Nu am mai zis nimic. Mi-a dat o cameră murdară și neîntreținută și m-am aruncat pe un pat de lemn cu armele la îndemână și zăvorând ușa cu grijă, întrebându-mă în gând ce aş avea de făcut.

De oboseală, am adormit.

Somnul mi-a fost greu și fără de vise, ca somnul de mort, dar undeva după miezul nopții m-am trezit dintr-odată, și pe fereastra zăbreliată a camerei am văzut luna palidă ivită din nouri, și ca o dungă de sânge pe suprafața ei alburie.

M-am ridicat în picioare.

Greu de explicat ce s-a petrecut pe urmă, căci mă simțeam pe jumătate adormit. Ceva ca o atracție puternică și fluidă curgea prin mine, și am deschis ușa dintr-un impuls irezistibil, urcând alene pe meterez. Îmi spuneam că ieșisem la aer sau poate să văd ce e cu luna mai de aproape, dar de fapt era ceva peste puterile mele, și cumva simțeam că e ceva diabolic și rău.

Pe metereze nu eram singur. Doi servitori români se aflau acolo. Priveau cerul și șușoteau, și când m-au văzut m-au privit cu îngrijorare. Dar eu nu le-am dat atenție și nu mă mai uitam la lună sau la ei, ci doar la fata care se ivise la marginea pădurii.

Nicicând nu mai văzusem sau visasem o asemenea frumusețe, o atât de perfectă îmbinare a trăsăturilor ei zeești. Era ca și cum Afrodita coborâse din mituri. Părul îi era o cascadă strălucitoare și blondă, iar ochii ca smaraldul lichid. Trupul îi era numai unduire și forme. Purta doar o mantie de purpură catifelată și podoabe străvechi și minuțios lucrate, dar cumva nu părea necuviincioasă. Îi vedeam de la distanță buzele roșii și pline și brățara de aur de pe glezna delicată, vedeam chiar genele tremurând irezistibil peste adâncul ochilor mari, unghiile lungi și vopsite cu aceeași culoare purpurie care semăna cu nuanța observată ceva mai devreme pe astrul cadaveric al nopții. Pielea îi era albă ca marmura și corpul – un templu.

Fascinația mă copleșea.

Am privit-o *minute* cum stătea nemișcată între verdele întunecat al copacilor, cu mintea, sufletul și inima amestecate de beția simțurilor bolnave și trupul tremurând de dorință ca și de friguri. Nu mă puteam gândi decât să o iau în brațe și să o cer în căsătorie. În clipa aceea mi-aș fi dat viața ca să îi pun inelul pe deget, și nu îmi păsa dacă era o localnică sau cineva de la fort. Voiam doar să fie a mea și să o duc de acolo.

Cei doi localnici se uitau la mine cu spaimă.

– Cine este?... am întrebat, arătând cu mâna tremurândă spre lizieră.

Fețele românilor erau albe.

– O vedeți?... întrebă unul din ei.

L-am privit cu mare nedumerire.

– E Fiica Lunii, spuse celălalt. Nu vă uitați la *ea*... altfel o să vă fure inima.

Știam destul de bine limba valahă, dar felul în care a pronunțat *ea* mi s-a părut ciudat, încât aproape că nu am recunoscut cuvântul. Și amândoi erau îngroziți.

– Ce vreți să spuneți?... am întrebat încruntat. Cum adică, dacă o văd?... Și ce e aia, *Fiica Lunii*?...

– Noi nu o vedem, spuse încet unul dintre localnici.

L-am privit buimăcit. Ce era asta?... Oare își băteau joc de mine?...

Dar fețele lor arătau *rău*.

– E chiar *acolo*, am spus indicând spre pădure, dar într-adevăr nu mai era nimeni. Dispăruse când întorsesem capul, dispăruse și nuanța sângerie din lună, iar eu mă uitam prostește spre copacii verde-închis între care văzusem zeița. Și cei doi transilvăneni priveau către mine cu frică.

M-am întors furios pe călcâie și am coborât meterezul, decis să lămuresc problema cât voi putea de devreme dimineață. De fapt, aș fi vrut să o fac chiar atunci, dar nu puteam să îl trezesc la ora aceea pe căpitanul Morphis.

M-am plimbat cu frenezie pe ziduri, în speranța că fata se va ivi din nou, dar nu mai era nicăieri, iar luna arăta normală. Pe măsură ce orele reci ale nopții treceau și zorii erau aproape, m-am gândit la absurdul vedeniei, la ce șanse ar fi fost ca o fată frumoasă și goală să se afle în pădure singură noaptea, și m-am întrebat dacă eram nebun.

Dar localnicii nu negaseră că era acolo. Spuseseră doar că nu puteau să o *vadă*.

Căpitanul mă primi fără entuziasm chiar în zori, și un bătrân cu părul scurt și albit se afla cu el în încăpere. Mi-a fost prezentat ca fiind doctorul Klaus. Mă ascultară cu atenție, căpitanul strângând din dinți, doctorul clătînând îngrijorat capul. Spre finalul relatării, știam deja că mă vor crede dement, așa că am fost într-un total surprins când l-am auzit pe ofițer rostind cuvintele:

– Știam că a fost aici. A dispărut străjerul azi-noapte.

Parcă mă lovide puternic în creștet.

– *Fiica Lunii*?... am bâiguit.

Doctorul Klaus ridică din umeri.

– Vine aproape întotdeauna. Stă la lizieră și cheamă cu mișcările corpului, uneori și șoptește. Mulți merg. Câțiva rezistă. Oricum ar fi, ia din noi.

Nu-mi venea să îmi cred urechilor.

– Vreți să spuneți că e o localnică?... Atrage oameni, pentru ca tovarășii ei să îiucidă?...

Ipoteza era absurdă. Era atât de frumoasă!...

– Nu, spuse Morphis. *Atrage și localnici*.

Eram complet năucit.

– Căpitane..., am șoptit. Ce Dumnezeu se întâmplă?...

Ofițerul își feri privirea.

– Încă nu știm. Știm doar că vine acolo, și unii bărbați se duc după ea. Nu se mai întoarce nici unul, desigur.

– Am încercat să o vânam, zise Klaus. Nu reușim să o găsim niciodată. Dar câte unul din grup dispăre, sau găsim pe cineva lipsă când ne întoarcem la fort. Într-un fel sau altul... îi ucid. Într-un fel sau altul... ne va ucide pe toți.

– Doamne Dumnezeule mare, am spus șoptit.

– Vom abandona fortul, adăugă Morphis. Dar acum este imposibil. Suntem încercuți. Așa că nu putem decât să așteptăm... și să privim cum ne ia oamenii.

– Dar dacă știu ce îi așteaptă... de ce se duc?...

– Și tu știi ce te așteaptă. Tu nu te-ai duce?...

Am refuzat să răspund. Am refuzat și să gândesc răspunsul.

– Tot ce putem face e să stăm departe de zid și să nu privim afară. De asemenea, stăm grupați, pentru a ne feri unii pe alții. Dar nu putem sta toți la un loc... căci ne e frică să o lăsăm nesupravegheată cu totul. Ne temem că ar putea încerca să intre.

Mi se zbârlise părul în cap și inima îmi tremura de groază.

– Dar dacă... am încercat, dacă localnicii dispăruți sunt de fapt oamenii ei, fugiți de aici și rămași alături de complici?... Toată treaba asta cu *Fiica Lunii*... poate nu vroiau decât să bage groaza în voi!...

– Au reușit, spuse mohorât Klaus. Dar dacă e o fată ca toate celelalte, de ce o văd doar unii?...

Nu aveam nici un răspuns. Întrebarea rămase în aer.

– Nu putem decât să lăsăm multe gărzi treze în curte, care să vegheze ca ea să rămână acolo, și ca nici unul dintre noi să nu plece cumva. Dormim puțin. Suntem la capătul puterilor. Și oricât ne străduim, tot mai e câte unul care pleacă.

– Și nu aveți nici o soluție?...

– Doar ne rugăm.

M-am rugat și eu în ziua aceea și m-am ferit de ziduri și noaptele au trecut, iar oamenii continuau să dispară. Așteptam sosirea trupelor imperiale care să ne despresoare, și între timp i-am pierdut pe cei doi localnici care mă avertizaseră, și într-o noapte cu lună însângerată l-am pierdut și pe doctorul Klaus.

Și, când mai eram numai trei oameni, l-am pierdut și pe căpitanul Morphis.

Trecuseră săptămâni de când o văzusem dar încă o mai purtam în carne, cu dulceața trupului ei revenindu-mi noapte de noapte în vis. Însă mă simțeam mai puternic. Și în dimineața acelei zile, am hotărât să îmi încerc norocul de unul singur căci ceilalți refuzaseră să plece, și am decis să trec de împresurare sau să mor încercând.

Am plecat în zori și am lăsat la fort un om singur.

Nu aveam cal și m-am grăbit cât am putut, dar eram obosit și nu cunoșteam regiunea. Am dat de două ori peste pâlcuri răzlețe de localnici înarmați, și am reușit să mă ascund cu spada în mână și să îi urmăresc din ochi cum trec cu ochii aprinși, spionând de la depărtare fortul. Nu păreau fericiți ci bolnavi, și ceva lăuntric îmi spunea că și ei pierdeau oameni.

Apoi seara a fost aproape.

Mă îndepărtasem destul de mult, și puteam spera că *Fiica Lunii* rămăsese în urmă. Dar nu și în gândurile și dorințele mele. Fără să vreau, parcă încetinisem pasul, parcă ceva mă împiedica să înaintez, mă îndemna să adorm și să aștept luna, și numai cu mari eforturi reușeam să continui să merg.

Reușeam totuși.

Apoi luna s-a ivit pe cer cu aceeași nuanță de roșu și eu eram lângă un heleșteu, și mă oprisem și priveam în gol și ea era desigur acolo.

Era scufundată până la genunchi în apă, deși apa părea mai adâncă, și imaginea ei era ca de înger ceresc. Vântul blând și răcoros al pădurii îi făcea mantia să tremure în jurul trupului fermecător, și buzele și genele mă chemau să intru în apă.

Am scos pumnalul și am intrat.

Pe măsură ce pășeam și mă apropiam de ea, de picioarele mele tremurânde se loveau trupurile moi ale celor care dispăruseră și al căror sânge colora apa, în vreme ce se rostogoleau cu ochii holbați și pieptul desfăcut și *gol*, împinși de colo-colo de valuri. Și tot cu pieptul desfăcut și gol se lovi de picioarele mele cadavrul căpitanului Morphis.

Nu vă uitați la ia... altfel o să vă fure inima.

Ia. Nu **ea**. Asta spusese localnicul. Și, într-adevăr, fata lua inimi.

Am ridicat pumnalul și mantia îi alunecă de pe umeri și am scăpat arma când zeița mă îmbrățișă caldă și goală și îmi șopti vorbe vrăjite la ureche. Șocul veni totuși abia simțit, și când se trase în spate zâmbind eu am rămas clătinat pe picioare, cu cadavrele putrezite și moi lovindu-mi-se lin de genunchi.

În mâna cu unghiile delicate și lungi, *ia* ținea o inimă însângerată și roșie care bătea încă.

Mascarada învinșilor

Îi detectasem încă de dimineață – veneau amândoi călare, de undeva dinspre Sud, ceea ce însemna că puteau fi din armata fratelui meu, sau din armata lui Herbert. Nu aveam cum să îmi dau seama deocamdată – și nici când urma să le disting uniformele nu puteam să fiu sigură. Există întotdeauna gândul că unul sau altul a dezbrăcat un cadavru și i-a luat hainele – nu era mare lucru. Ce-i drept, pentru o observatoare cu educația mea, ar fi fost ușor să remarc că nu se potriveau unele detalii – o jambieră prea lungă, sau haina strâmtă la umeri – dar până la urmă morzii lăsaseră prea puține resurse, și soldații nu mai erau acum înmormâtați cu efectele lor – dacă mai erau înmormâtați totuși.

Gareth știi sigur că nu îi mai înmormânta.

Eram singură-singurică la fort de aproape patru zile, și nici soțul nici fratele meu nu îmi trimiseseră încă pe nimeni. Ultimele știri aduse de un negustor vorbeau de avansarea armatei morzilor până aproape de Șanț, cu susținere continuă de la Herbert Flood și Lorzii Estici. Pactul pe care îl semnaseră aceștia cu morzii fusese inițial un motiv de bucurie în familia mea – Herbert nu era prea apreciat. Însă curând, Gareth și Geoffrey înțeleseseră că alianța asta putea să ne distrugă Casa – Esticii nu erau atât de lipsiți de putere cum se crezuse, astfel că soțul meu retrăsese trupele în Vest și Geoffrey încercase o învăluire, hotărâți să prindă la mijloc corpul de armată condus de Herbert și de Lorzi înainte de joncțiunea cu morzii.

Am oftat. De când morzii aterizaseră, lucrurile deveniseră extrem de complicate.

Și Dinastia noastră pierdea.

Dar până atunci – trebuia să îi țin sub supraveghere pe cei doi bărbați care se apropiau, să stau cu ocularul pe ei, deoarece amândoi veneau *direct* încoace.

Mda, aveau uniformele noastre – am putut să îmi dau seama către prânz, și păreau ambele în regulă. Dar asta nu era totuși o garanție. Am mai aruncat o privire supărată către comunicator – nu aveam încă suficientă tensiune să îl pornesc, vremea fusese proastă și nu putusem capta prea multă energie solară. În plus, era *foarte* neplăcut să te descurci fără servitori – deși bineînțeles că puteam, toate principesele erau educate să facă față oricărei situații.

Dar dacă puteam, nu însemna și că îmi făcea plăcere.

Au ajuns sub zid către seară.

– Lester Cath, se identifică primul la vorbitor, călăuzitor în Corpul patru al lui Geoffrey Ice.

– Sober Nombum, zise al doilea, atacant de stânga în Corpul doi. Fost purtător de arme al lui Aaron Netrebnicul și spion aghiotant pentru Trupele de serviciu ale lui Gareth Ice. Ermengarde Eyes, în numele stăpânilor noștri comuni cerem găzduire.

Bineînțeles că cereau găzduire. Dacă ar fi rămas pe câmp în timpul nopții, ar fi fost devorați de khazugi. Dar în același timp – imposibil să nu fi observat că placa de identificare era nealimentată, așa că acțiunea lor mi se păru fățarnică întrucâtva.

Nu aveam de gând să le deschid.

Probabil înțeleseseră.

– Stăpână, se miolăi unul din ei, cel care se numea Cath, un bărbat lat în spate și cu părul lung și murdar, *trebuie* să ne lăsați înăuntru. Suntem foarte flămânzi și am auzit un khazug urlând la doi canteri în stânga – haita nu poate fi prea departe.

M-am hotărât să îi răspund.

– Meseria voastră presupune anumite riscuri, Lester Cath. Le cunoșteți când ați semnat pentru înrolare. Aici nu e han – vedeți-vă de drum, și să vă ajute Tatăl Ceresc, dacă o avea chef.

– Nu e atât de simplu, Stăpână, zise liniștit Nombrum – scund dar bine legat, avea părul tuns scurt și o cicatrice urâtă deasupra ochiului. Geoffrey Ice se luptă la Sud cu Herbert și cu morzii – zilele îi sunt numărate. Purtăm un filament către soțul Domniei-Voastre... trebuie să îi vină în ajutor până nu e prea târziu. Și în orice caz trebuie să părăsească Văioaga – un detașament de morzi zburători se îndreaptă direct acolo.

Îmi arată filamentul.

Am cumpănit afirmația câteva momente. Putea să spună adevărul – uniformele o confirmau, iar filamentul sclipea stins, ceea ce arăta că fără îndoială era unul dintre ai noștri. Desigur, nu știam ce conținea filamentul – dar nu ar fi îndrăznit să mintă. Și Geoffrey, și Gareth ar fi reacționat prea urât.

– Dă-i filamentul lui Cath, i-am zis. Vreau să fiu sigură.

Fără șovăire, i-l întinse.

Sclipea.

Da, era clar – amândoi erau din trupele noastre. Chiar dacă eram singură, n-ar fi avut curaj să se uite la mine măcar – planoarele luau imagini de interior la fiecare patru mese, și acestea ar fi fost descărcate din pereți și ar fi ajuns la Gareth. I-ar fi jupuit de vii.

În plus, dacă filamentul conținea ce susțineau ei, chiar era necesar să îi bag înăuntru.

Khazugii i-ar fi mâncat – *probabil*.

Riscul era prea mare.

– Intrați.

Și au intrat.

S-au purtat desigur umil, cum le-o cereau biciul și eticheta – nu își ridicau privirea mai sus de genunchii mei goi, și primul lucru – s-au repezit la mâncare. Le-am adus niște băutură – singura rezervă se mai afla în camera mea, așa că le-am lăsat suficientă la îndemână. Chiar și beți, frica era mai puternică – nu eram în nici un fel de pericol.

– Vreau să văd filamentul, le-am zis apoi.

Schimbară rapid o privire. Știau că nu pot refuza un ordin direct, iar ochii le deveniseră deja apoși de la lichidul consumat, ceea ce le slăbea voința. Pe de altă parte, Gareth s-ar fi putut supăra. Însă Nombrum se decise și mi-l dădu.

– Iată-l... stăpână.

Nu mi-a plăcut pauza făcută, și nici felul cum a pronunțat *stăpână*, parcă cu mai puțină reverență decât era necesar – dar am presupus că era din cauză a ceea ce băuseră. Am parcurs rapid filamentul și ei beau în continuare – în curând aveau să se clatine rău, eram sigură.

Și, deodată, am înghețat.

Mesajul nu era cel pe care mi-l comunicaseră ei, nu *întocmai* – da, Gareth urma să fie atacat de morzi zburători și, dacă nu era anunțat, ras de pe suprafața pământului, dar Geoffrey nu se *lupta* cu Herbert la Sud – se *luptase*. Conform filamentului – care era ultimul trimis vreodată de fratele meu – la ora când eu îl parcurgeam, *nimeni* din armata lui nu mai era în viață.

Cei doi vizitatori mă *mințeau*.

Mi s-a făcut *frică*.

Nu am ridicat privirea spre ei – mă întrebam *cât* efect avusese asupra lor băutura. Însă am simțit că ei mă *priveau* – se uitau la trupul meu gol cu lăcomie și poftă, ceea ce nu ar fi îndrăznit niciodată dacă Geoffrey ar fi fost viu sau dacă Gareth avea vreo șansă să scape.

Și oricât de disperată ar fi fost situația, Geoffrey nu le-ar fi dat niciodată filamentul unor astfel de oameni.

Nu exista decât o singură explicație.

Mercenari.

Fuseseră mercenari de ai noștri, care dezertaseră. Care îi ucisese apoi pe mesagerii reali și preluaseră filamentul; aveau de gând să se folosească de el într-o ultimă mascaradă, intrând aici pentru a se feri de khazugi – și pentru a-și face poftele cu fosta Stăpână. Nu va mai rămâne nimeni să îi pedepsească, pentru că nu aveau nici cea mai mică intenție să ajungă la Gareth – din start plănuiseră să îl lase să moară, și apoi cu filamentul doveditor să obțină adeziunea morzilor, ceea ce era o prostie. Morzii i-ar fi făcut una cu pământul pentru trădarea lor, căci nu apreciau astfel de acte – dar dobitociiăștia doi habar nu aveau de asta.

Iar eu, eu una aveam o *mare* problemă.

– Oh stăpână, spuse trăgănat unul din ei. Stăpână...

I-am privit în sfârșit în față. Rânjeau cu bale curgând din gură, încântați de ceea ce urma, de ceea ce sperau că urmează.

De ceea ce eu speram că *nu* urma.

– Băieți, faceți o mare prostie, le-am zis rece, încercând să calculez în minte cât timp trecuse de când băuseră prima cană. *Nu* sunt neajutorată.

– Dar ești, spuse Cath, cu ochii țintă la trupul meu, și făcând un pas spre mine.

În clipa aceea am isprăvit calculele. Trecuse *destul*.

Le-am zâmbit.

– În regulă, atunci. Luați-mă.

Se priviră suspicioși dintr-odată.

– Ce este?... I-am întrebat. Vă aștept!...

– Așa e, mormăi Nombrium. Ne așteaptă...

Nu termină, desigur, fraza. Ochii i se holbară sălbatic în orbite, când otrava îi aprinse sângele în artere și vene, dând drumul focului clocotitor în interiorul lui. Nombrium urlă dement, și Cath dădu să se tragă cutremurat înapoi, scăpând la pământ pocalul contaminat din care băuse, dar era prea târziu, *apa rea* își făcea deja efectul.

N-am mai stat să îi privesc cum ard – nu îmi păsa și nu îmi făcea plăcere. Am urcat în camera mea, ascultând urletele tânuite ale khazugilor peste stepă, și am așteptat încărcarea completă a comunicatorului ca să pot lua legătura cu Herbert.

Apoi l-am aprins.

– Ești bine, iubito?... întrebă el îngrijorat, cu plețele blond-închis căzute în ochi și o expresie încordată pe fața lui frumoasă și hotărâtă. Am simțit ceva cald și plăcut cum mă invadează – *eram* bine.

– După ce s-a întrerupt legătura...

I-am arătat filamentul.

– Știu, l-ați terminat pe Geoffrey. Fără asta, Gareth nu va ști ce îl lovește – morzii or să îl facă fărâme. Or să poată în sfârșit să se răzbune pe cei care i-au ademenit pe

planeta asta, le-au măcelărit semenii și i-au trădat. Și mie nu îmi va mai spune nimeni pe cine trebuie să iau de soț – niciodată.

Herbert se aplecă spre ecran. Îngrijorarea nu îi dispăruse cu totul.

– Iubito... de unde ai filamentul ăla?...

I-am răspuns cu cel mai seducător zâmbet al meu.

– Stai să îți povestesc.

*(Mascarada învinșilor este prima povestire din seria „paramilitary romance” Ermengarde Saga care, în prezent, mai cuprinde următoarele povestiri și nuvele, publicate sau în curs de publicare: **Transport periculos**, **Echilibru**, **Imperiul minciunilor**, **Edana Rose**, **Domini Canes**)*

Partea a II-a

Nunta marchizei de Lauras

*Factorul care declanșează evenimentele se numește **factor declanșator**.
Dar el se numește așa numai **după** ce se declanșează evenimentele.
– Ibn Kharoum, **Forțe și Influențe***

Capitolul 1. Invitația

Primul meu impuls a fost să refuz. O cunoscusem pe marchiză la Paris cu aproape un an în urmă, când amicul meu, vicontele de Vincennes, mă introdusese în saloanele ei. Era de *bon ton* să te afli acolo, și nici nu pot spune că în perioada aceea eram ocupat, așa că mă prezentasem. Impresia cu care am rămas era una obișnuită, deloc neplăcută, dar nici chiar pe gustul meu: multă lume bună, muzică de calitate și conversații spirituale, amestecate însă cu mult snobism și cu destulă ipocrizie. Marchiza însăși, strălucitoare dar superficială – atât cât putusem să-mi dau seama după o conversație și un dans – nu părea să se încadreze în eventualul meu cerc de prieteni. M-am retras puțin după miezul nopții, cu o scuză oarecare, și asta e tot ce îmi amintesc că mă leagă de ea.

Dar acum m-a invitat la nuntă.

Desigur, eram flatat. Nici n-aș fi crezut că mă ținuse minte. Putea să fie și mâna lui Vincennes – dar când puneă astfel de lucruri la cale de obicei mă anunța dinainte. Am privit din nou cartea frumos lucrată, cu ornamentații de aur și diamant, și am recitat textul principal, scris cu minunate litere gothice:

Ca urmare a unei frumoase amintiri lăsate de prezența dvs. într-o seară superbă de iunie, o (îndrăznesc să sper) foarte dragă prietenă are deosebită plăcere de a vă invita la mai bine de trei luni de serbări și petreceri, ocazionate de fericita decizie de a-mi uni destinul cu alesul meu, onorabilul conte Maximilien Schwartz, de vază supus al Majestății Sale, Împăratul Austriei. Serbările vor avea loc la minunatul castel de la Nuit-aux-Bois, moștenit de la prea-iubitorul meu unchi nu cu mult timp în urmă.

Nădăjduind în susținerea dvs. într-un astfel de moment deosebit și asigurându-vă că atât atmosfera, cât și climatul or să vă priască, semnează a dvs. pe veci devotată amică,

Josephine de Lauras

Nimic de zis, scria bine.

Timp de aproape o jumătate de oră, am încercat să găesc un cât de mic motiv să rămân. Problema era că nu îmi venea nimic în minte. Afacerile mele –câte mai rămăseseră – se aflau pe mâini bune, pământurile la fel. În urma dării acestora spre administrare, practic nu mai aveam nici o tangență cu propriile mele chestiuni financiare. Nu îmi rămânea de făcut altceva decât să îmi încasez veniturile – destul de modeste, dar suficiente pentru nevoile mele actuale. De când mă despărțisem de Juliette, preferasem să mă retrag pe domeniile mele și să-mi petrec cea mai mare parte a timpului citind,

dormind sau plimbându-mă. Cu timpul, prietenii mei se obișnuiseră și renunțaseră să mă mai bată la cap cu revenirea în viața socială; de altfel, doar Armand de Courtray mai locuia în zonă, și ne vedeam destul de rar de când se căsătorise.

La dracu', chiar n-aveam de ce să refuz. O schimbare de aer o să-mi facă bine.

Desigur, adevărul era că de fapt aveam motive destule. În primul rând, invitația era suspectă. Modul în care fusese scrisă – sugerând o mult mai mare apropiere între mine și marchiză decât existase vreodată – părea să indice că ar trebui să joc un rol. Apoi, din câte știam eu, reputația marchizei nu era chiar fără de pată. La nivelul de zvon, se vorbea despre o relație incestuoasă cu fratele ei, care apoi se sinucisese. Și nu era singurul lucru neplăcut auzit despre ea. Nu dădusem nici o atenție chestiunilor de genul acesta pentru că nu mă interesau, dar în condițiile date puteau să schimbe puțin problema.

În fine, prezența mea acolo impunea un efort financiar care ar fi putut fi cam prea mare pentru mine.

Și totuși simțeam nevoia să merg. Întreaga după-amiază mi-am petrecut-o trecând de la o stare la alta, însă, spre sfârșitul zilei, eram destul de decis să refuz. Am luat pana pentru un răspuns politicos, și am simțit ceva ca o ușurare, când, dintr-odată, am realizat că pur și simplu nu reușeam să formulez nimic ca să mă achit civilizată de datorie. După o jumătate de ceas cu foaia în față (reușisem să scriu pe ea doar *Dragă Marchiză*), am amânat pentru a doua zi conceperea scrisorii de răspuns.

Desigur, nu am mai conceput-o.

În zorii vineți ai zilei următoare, un curier pe un cal înspumat mi-a adus o scrisoare de la Vincennes. Convins că în sfârșit voi primi lămuriri (poate nu fusese decât o farsă), am rupt grăbit pecetea cu cap de câine ale vicontelui și am citit stupefiat un singur cuvânt, care mi-a hotărât soarta.

Vincennes scrisese doar:

Vino.

Capitolul 2. Nuit-aux-Bois. Călătoria

Cel puțin din câteva puncte de vedere, marchiza avusese dreptate. Nuit-aux-Bois *este* un ținut încântător, cu o climă prielnică. Situat între Vert și Aberaville, într-o poziție oarecum izolată, e acoperit de vaste păduri de conifere, cum era lumea la început. Satele sunt puține și aproape nelocuite; oamenii, aspri și neîncrezători, se ocupă în general cu pescuitul și vânatoarea. Stăpânul ținutului, ducele de Chalais, nu pare a-și bate prea tare capul cu lipsa de respect a sătenilor pentru legea Regatului. Presupun că zona e atât de izolată și de săracă, încât vlăstarul regal pur și simplu nu-și aruncă ochii înapoi. Suficient venit sosește pentru el din Vert, Cabincourt, Aldenare și localitățile estice, astfel că ar fi o complicație inutilă să-și mai urce și satele acestea în cap. Muntenii sunt de obicei oameni săraci și periculoși, așa că nu pot să nu recunosc că ducele dă dovadă de înțelepciune.

Bisericile nu par prea îngrijite. În trei zile cât mi-a luat să străbat zona, nu am întâlnit decât o singură mănăstire, și un fel de schimnic nebun, care mi-a făcut semne stranii cu mâna. Locuitorii par adânciți în superstiții. La marginea mai multor sate, am întâlnit un fel de cruci făcute din pari, având atârinate de ele diferite obiecte. Nu mi-au plăcut, căci îmi aminteam de Juliette, de felul ei ironic de a demonta credințele întunecate și de trăsura ce ne purta spre Paris înainte de despărțire. Am ocolit crucile de departe.

Zona părea a avea o faună bogată. Am deslușit cu ușurință urmele de mistreț și pe cele de lup, precum și pe cele ale unui animal mare. Dacă n-aș fi crescut în Belle-Tanoq, aș fi putut crede că erau urme de urs, deoarece ghearele nu erau retractile și animalul pășea pe talpa întreagă. Dar văzusem de atâtea ori urme de urs, încât știam că nu pot să fie. M-am decis să îi menționez asta lui Vincennes, care, ca mare vânător ce era, nu se putea să nu aibă idee despre ce urme e vorba, și nu mi-am mai bătut capul, iar mai târziu am uitat. Iar *mai* târziu, *mult* mai târziu, aveam să-i cunosc pe slujitorii Lunii Pline.

Câteva cuvinte despre drumul până la Vert, pentru cei care nu știu zona. Am părăsit Faenord în aceeași zi în care am primit scrisoarea de la Vincennes, după-amiaza. Mi-a luat aproape o săptămână – călare și cu trăsura – pe drumurile desfundate ale Regatului, ca să ajung în apropiere de Vert și de acolo la Nuit-aux-Bois. Nu sunt un călăreț grozav, dar pot spune fără puțința de a mă înșela că ducelui de Chalais pare să-i pese de starea drumurilor de pe domeniile aflate sub oblăduirea sa la fel de mult ca de respectarea edictelor privind braconajul. Erau, de altfel, știute atât forța cât și bogăția acestui om, care îi permiteau să trateze poruncile Regelui cu oarecare ușurăta. Am auzit spunându-se la o serată că, atunci când Maiestatea Sa l-a numit, pe jumătate în glumă, „*obraznic*”, ducele replicase: „*E adevărat, Maiestate. Dar nu vă permit să mă numiți așa*”.

De altfel, poate că nicăieri în Regat nu se vede mai clar cât de slabă e, acum, mâna Regelui, comparativ cu ținuturile sudice. Peste tot domnesc seniorii locali. Dincoace de Chalais, mareșalul de Vartas. Puțin mai încolo, prințul de Chande. Posturile de jandarmi, reprezentând, palid, autoritatea regală, sunt puține și slab înarmate. Nici chiar Inchiziția nu își întinde brațul până aici. Întâlnești, cel mult, Cavaleri ai lui Iisus izolați, aflați în zonă nu atât pentru a acționa, cât mai degrabă pentru a evalua situația.

Deși în esență descurajante, toate acestea mă ajutau. Atât de diferite de Paris, de Faenord și de Curte, erau la fel de diferite de Juliette. Respiram ușurat aerul tare de

munte, mirat că mă simțeam revigorat, și minunându-mă cum Dumnezeu – sau Soarta, sau Diavolul – le potrivește pe toate.

Apoi am ajuns la castel.

Capitolul 3. Vincennes

– Bine ai venit, dragul meu, spuse Vincennes, luându-mă prietenește de braț și conducându-mă grăbit înăuntru. Ești așteptat.

Eram, oare?... Ceva în atitudinea nenaturală a amicului meu, în expresia forțată a feței, în felul în care mă acapară, scoțându-mă cu măiestrie din mâinile servitorului, îmi întărea impresia că mă aflam aici pentru a interpreta un rol căruia nu îi știam nici finalitatea, nici replicile. O neplăcută senzație, aceea de a fi manipulat, care mă cuprinsese încă de când citisem scrisoarea marchizei, se făcu din nou pregnant simțită, ca un frison sau ceva mai rău.

Trebuia să discut cu Vincennes, și asta cât se poate de repede.

Se părea că și el dorește același lucru. Sosisem la porțile somptuoase ale măreței clădiri medievale în urmă cu aproape o oră. Acestea se aflau larg deschise, cu podul lăsat peste șanțurile cu apă și grilajul de fier dat la o parte. Servitori îmbrăcați în mătase aurită roiau la porți și în curte, și am putut vedea cel puțin încă două grupuri de oaspeți care erau conduși înăuntru. Descălecând și lăsând animalul epuizat în seama băieților de la grajduri, de la care am primit și unele sumare lămuriri, am remarcat cu uimire contrastul puternic dintre forfota din interior și împrejurimile pustii și golașe, cu capete de stâncă spartă ițindu-se dezolante printre ierburi și copaci. Mi-am petrecut următoarele minute contemplând fascinat peisajul de dincolo de ziduri. Totul era haotic, de la vegetație la formele de relief. Luminișuri rotunde se căseau printre arbori ca niște ochi de ciclop fără pleoape. Trunchiuri groase zăceau doborâte lângă puietii verzi, strâmbi. Aproape toți copacii aveau scorburi. Pietre mari, cenușii, cu forme regulate ca niște megaliți se aflau răspândite prin iarba înaltă. Pe ele creșteau mușchi pufoși, și chiar jnepeni.

Un râu se auzea în apropiere, fără îndoială *L'Eau d'Inferre*, după cum pitoresc era trecut pe hartă. De altfel, castelul însuși se înălța sălbatic și amenințător peste peisaj, cu o spoială luxuriantă evident încropită special pentru nuntă. Ornamentațiile masive, florile și împodobelile colorate nu reușeau, oricât de bine erau dispuse, să mascheze senzația inițială, și anume că nu intram în palatul unei mirese, ci în locuința unui tiran.

Un bărbat între două vârste, purtând cu sobrietate însemnele Casei de Lauras, un leu și un vultur înlănțuiți într-o încheștare aproape obscenă, se apropie după o vreme de mine, invitându-mă cu o politețe pompoasă *Să pășesc cu însuflețire pragul Minunatei Doamne Marchize, aducând odată cu prezența mea binevenită bucuria unui alt prieten neasemuit de drag*. I-am răspuns ceva potrivit și, îngrijorat, am început să-mi rotesc privirile după Vincennes, pentru a mă scoate din încurcătură. Deși vicontele trebuie că mă aștepta, nu vedeam nici un semn că ar fi prin preajmă. În vreme ce solemnul servitor, care se recomandase *Bruno, din Casa de Lauras*, făcea cu mâna un semn maiestuos unui tânăr grăbit să îmi ridice puținele bagaje, și altul, mai poruncitor, unei servitoare drăguțe cu fusta înfoiată și având cel mult șaisprezece ani (am înțeles mai târziu că domnișoara, pe nume Marianne, urma să îmi fie cameristă...), spre mine începură să își arunce privirea curioasă și ceilalți oaspeți prezenți în curte. În unul din grupuri am remarcat un bărbat cu înfățișare de pasăre răpitoare, mai înalt ca mine și uscățiv, cu o perucă aranjată cu grijă și fără îndoială trecut de patruzeci de ani. Privirea lui era scrutătoare și interesată. Am văzut cum se întoarce și îi vorbește uneia din doamnele care îl însoțea, apoi îmi făcu un semn vag cu mâna.

– Doctorul Perrigord, făcu Vincennes în spatele meu, făcându-și drum prin mulțime. Ignoră-l, altfel va trebui să îl suportăm la masă.

Apoi îmi adresă cu voce tare cuvintele pe care le-am redat ceva mai sus.

M-am lăsat condus de viconte, care evita cu abilitate grupurile de oaspeți ca și pe cele de servitori, și am pierdut-o din vedere pe „Marianne”, ca și pe băiatul cu bagaje. Deși o expresie indignată se zugrăvise pe fața lui „Bruno” imediat ce băgase de seamă că Vincennes nu are de gând să mă ducă în direcția în care el mă trimisese, se pare că servitorii Casei de Lauras erau prea bine crescuți ca să comenteze lipsa de educație a străinilor. Așa că ne-am mișcat în grabă spre unul din coridoare și apoi pe niște scări, către o cameră de piatră în care am recunoscut, după dezordinea inconfundabilă, încăperea destinată lui Vincennes.

M-am așezat obosit pe unul din jilțuri și am luat paharul pe care mi-l întinsese viconte. Vinul de Anjou, negru ca smoala și aproape la fel de gros, îmi reanimă sângele lenevit de călătorie. Mi-am lepădat mantaua murdară și mi-am întins cizmele spre cămin, căci încăperea era destul de rece. Apoi m-am uitat la Vincennes.

Îmi cunoșteam suficient de bine prietenul ca să spun că era agitat. Îl întâlnisem prima oară la Paris în urma cu nouă ani, la o vânătoare, și recunoșteam acum la el simptomele pe care le arătase și atunci, când adulmecase sângele. Ochii îi luceau, de nerăbdare ca și de încântarea anticipării. Nărilor dilatate, părul nearanjat dar totuși *chic* care-i adusese atâtea complimente din partea domnișoarelor din lumea bună, silueta lui zveltă și totuși numai fibră, ca o lamă de spadă, mișcările repezite dar grațioase, tot acest amestec de trăsături contradictorii care făcea din Raoul de Vincennes una din cele mai dorite partide din Capitală, acum evidențiate de încordarea în care se afla, îmi spuneau că venise vremea vânătorii.

Iar Vincennes venea după o pradă mare.

– Probabil că ești extrem de curios, îmi spuse, dar lucrurile s-au precipitat și nu puteam să te lămuresc. Însă am să îți explic acuma. O să-ți convină.

L-am privit.

– Să zicem, deși am dubii. Dar vreau să fie odată clară toată povestea. De ce Dumnezeu m-ai târât aici?...

Bău din paharul său, mulțumit, aruncându-mi o privire în care mi s-a părut un moment că mai citesc ceva în afară de spiritul de aventură, ceva ce m-a îngrijorat până în adâncul sufletului. Dar când se întoarse spre mine ca să ciocnim, vechiul Vincennes era tot acolo, cu toate calitățile și defectele care îi făceau prezența detestabilă și plăcută. Așa că mi-am alungat din minte orice supoziții și am așteptat să vorbească. Iar el vorbi.

– Dacă m-ai fi întrebat asta inițial, ți-aș fi spus că îi facem un serviciu marchizei și, cu ocazia asta, te scoatem puțin în lume. Dar lucrurile nu mai sunt chiar atât de simple.

De fapt, nici unul dintre noi nu avea habar în momentul acela cât de complicate deveniseră. Iar când am început să intuim fiecare, avea să fie mult prea târziu, căci oamenii începuseră deja să moară iar Dumnezeu plecase. Și noi am rămas singuri să îndurăm.

– Ascultă-mă cu atenție, prietene, îmi spuse Vincennes aplecându-se către mine, căci poate înțelegi tu lucruri care mie mi-au scăpat. După cum bine tu știi, am onoarea și plăcerea să mă număr printre cei care o frecventau, în mod regulat, pe marchiză. Fără a mă putea considera prietenul ei cel mai apropiat, pot spune fără teama de a greși că se statornicise între noi ceva ca o legătură bazată pe simpatie. Îi făceam curte, desigur, dar

mai mult din amuzament, și ea îmi răspundea la fel și din aceleași motive. Ca și tine, știam unele zvonuri răutăcioase, dar am decis să nu le dau vreo atenție, căci așa ceva am auzit de atâtea ori despre toți iar bârfa e atât de la modă, încât ar fi o dovadă de prost-gust să nu aibă nimeni despre tine ceva rău de spus. Bineînțeles, dacă s-ar fi dovedit că e vorba de mai mult decât simple zvonuri, lucrurile s-ar fi schimbat imediat, căci de la sine se înțelege că nu îmi voi strica bunul nume pentru un obraz oricât de frumos.

Făcu o pauză pentru a mai lua o înghițitură de vin. L-am imitat.

– Trebuie să mărturisesc, reluă el, că fraza pe care marchiza mi-a șoptit-o la ureche într-o frumoasă seară de vară, în vreme ce ne plimbam braț la braț prin minunatele ei grădini și flirtam spirituali ca de obicei, m-a luat întrucâtva prin surprindere. *Mă mărit, dragă viconte*, nu erau chiar cuvintele pe care mă așteptam să le aud de la o persoană considerată libertină și lipsită de preocupări. Am felicitat-o, însă, oarecum încurcat, iar ea m-a întrerupt repede, continuând: *...și am nevoie de o favoare*. Asta trebuie să recunosc că m-a pus pe gânduri. Nu stă în firea femeilor frumoase să ceară favoruri, căci le sunt oferite. Deci era vorba de ceva grav, ceva ce nu m-aș fi gândit să ofer. *Vă ascult, scumpă prietenă*, am spus, și m-am pregătit să văd ce-mi cere.

Vincennes avea un stil de a povesti cu totul diferit de al altor cunoscuți. Spre exemplu, Armand, mai poet, avea obiceiul să revină asupra anumitor aspecte, apoi să sară de la una la alta. Vicontele povestea gradat, în ordinea în care se succedaseră întâmplările, fără artificii, totuși într-un mod captivant. Reușise să-mi stârnească întreaga atenție. Aproape că mă scosese din starea de blazare și indiferență care mă rodea, dar, cumva, știam că asta nu se datora numai povestirii lui, ci și implicațiilor ascunse ale acesteia.

– Mi-a vorbit atunci despre Max Schwartz, zise Vincennes, și mi-am amintit ce-mi scrisese despre acesta marchiza. *Onorabil conte austriac*. Un om sever, cu o moralitate austeră, străin de țară și de obiceiuri. Un om cu prea puțin cunoscuți. Bogat, nobil de viță veche, deținător a numeroase proprietăți și onoruri. O ceruse în căsătorie după o curte constantă dar rezervată și ea acceptase. Numai că numele ei, asociat în mod calomnios cu diferite povești nu tocmai de calitate, nu îi permisesse tinerei să își facă un cerc de cunoscuți cu care ar fi putut să impresioneze. Mai mult, firea ei superficială îi adusese printre prieteni mai multe persoane de același nivel, aflate și ele sub suspiciuni diferite. Deloc potrivite pentru o nuntă ca cea la care se gândea Schwartz. Și iată că, în acest fel, marchiza se trezise brusc în dificultate. *Nu pot să chem la nuntă, dragă Raoul, un fost preot spadasin, o curtezană celebră, pe amanta ducelui de Barnart și un filozof nebun*, spusese ea, referindu-se la persoanele care îi erau cele mai apropiate. *Soțul meu s-ar arăta șocat pe vecie*.

Începeam să înțeleg unde bate. Fără ca eu și Vincennes să fim repere de moralitate în lumea pariziană, măcar nu puteam fi asociați cu nici un fel de scandaluri și eram primiți fără dificultate în orice salon. Lui Josephine de Lauras nu avea de ce să îi fie rușine dacă ne prezenta drept prieteni.

– Văd că ai înțeles începuturile, spuse prietenul meu lăsându-se pe spate în jilț. N-ar fi fost cavalierește să refuz o domnișoară la ananghie, cu atât mai mult cu cât îmi făcuse onoarea de a mi se mărturisi. Și eram convins că pot conta pe tine. Când te-am pomenit, Josephine s-a arătat entuziasmată: *Ah, dragă viconte, tânărul acela încântător* – aici trebuie să recunosc că m-am arătat surprins, răsese el, căci la petrecerea la care te cunoscuse lăsasei mai degrabă o altă impresie. Trebuie să admiți, amice, că atitudinea ta

nu părea întocmai plină de spirit. De fapt, mai multe domnișoare m-au întrebat atunci dacă nu cumva ești văduv.

Aș fi putut să mă enervez pe Vincennes, dar ar fi fost cu totul degeaba. Dintre toți cunoscuții mei, el era singurul care nu se ferea să-mi menționeze defectele – nu ca să mă tachineze, ci de fapt să-mi arate că le cunoștea dar pentru el nu contau. Alții, ca Armand sau, pe vremuri, Louis, se străduiau mai degrabă să le îndrepte sau să le ignore, ceea ce în fapt mă agasa. Nu fusesem capabil să-mi corectez un defect niciodată. Și nu îmi plăcea să mi se amintească asta. Preferam să mi se amintească defectele.

– Presupunând că aș fi dispus să iau parte la toată mascarada asta – ceea ce nu am intenția să promit, nu cred că mi-au deșeuat calul – ce te face să crezi că mi-ar fi pe plac? am mârâit, mai mult din spirit de contradicție decât dintr-o nemulțumire reală, uitându-mă în ochii amicului meu, pentru a citi acolo ceea ce încă nu-mi spusese – căci eram sigur că nu-mi adusese deocamdată la cunoștință decât partea cea mai puțin interesantă a poveștii.

Și câtă dreptate aveam!...

– Păi, n-ai de ales, dragul meu, rânji Vincennes, ți-am zis că treaba e mai complicată. Pentru că am fost destul de inspirat să o întreb pe draga noastră marchiză ce a mai făcut pentru a-și completa colecția de amici – oricât de bună părere aș avea despre noi, nu cred că am fi putut face suficientă impresie pentru un nobil austriac. Iar Josephine m-a asigurat că, prin câteva manevre bine puse la cale, a mai achiziționat câțiva oaspeți de seamă, meniți a-l face pe Schwartz să nu-și mai pună nici un fel de întrebări cu privire la moralitatea domnișoarei noastre. Te ții bine?...

Mă țineam, sau cel puțin așa am crezut.

– Dă-i drumul, Raoul, gata cu jocurile. Cine mai vine?...

Îmi răspunse:

– Păi, în primul rând ducele de Chalais nu putea refuza invitația, fiind stăpânul ținutului și un desăvârșit cavaler. Intră în obligațiile lui de senior și niciodată nu s-a ferit de petreceri. Apoi, una din protejatele marchizei o cunoaște pe fiica comandantului jandarmilor din regiune – după cum vezi, Josephine a avut grijă să selecteze persoane care nu prea au călcat pe la Paris, așa că nu e probabil să cunoască zvonurile. Iar cum copila comandantului nu este măritată, tatăl ei o va însoți. Și – iar aici Vincennes făcu o pauză ca să îmi vadă reacția – a mai invitat pe cineva. Se pare că duhovnicul ei îl cunoaște.

– De cine vorbești?... am întrebat, dar știam deja răspunsul.

– Albert de Guy, inchizitorul.

Am răsturnat jilțul în care stăteam și am sărit în picioare. Fără să zică nimic și cu o expresie serioasă pe față, Vincennes ridică piesa de mobilier doborâtă și îmi turnă în pahar.

Capitolul 4. Castelul Ultimelor Turnuri

Lucrurile începeau să se lege, sau cel puțin așa mi se părea mie. De-ar fi fost totul atât de simplu!...Dar omul e învățat să tragă concluzii din informațiile pe care le are, în vreme ce adevărul se află, de cele mai multe ori, în informațiile care lipsesc...

Vincennes nu era băiat rău. În ciuda teribilismelor lui mondene, era destul de cavalier și foarte bine crescut. În plus, era evident că o place pe marchiză mai mult decât e dispus să mărturisească. Și dacă intenționase inițial să o ajute – fie dintr-o pornire *a-la-Bayard*, fie dintr-un interes propriu pe care nu se obosise să mi-l dezvăluie, invitarea lui Albert de Guy la nuntă nu putea să dea decât un singur curs evenimentelor.

Viconte Raoul de Vincennes nu era omul care să-și lase amica pe mâna inchizitorului.

Desigur, întrebarea care se pune era dacă Josephine acționase așa din prostie, din spirit de aventură sau pur și simplu avea nevoie de o pecete morală *mult* mai mult decât ne dădeam noi seama. Însă aproape că nu conta. Pericolul pe care îl răspândea acest om împrejur, repulsia, groaza pe care le trezea în cei care îi intersectau calea, toate acestea îl făceau cel mai puțin dezirabil pentru un astfel de eveniment. Ce-i drept însă, prezența lui la o nuntă *era* o garanție pentru virtutea miresei.

Privind lucrurile din acest punct de vedere, pot spune că marchiza acționase cu măiestrie. Așa cum judicios remarcase viconte, cele trei personalități invitate – ducele de Chalais, comandantul jandarmilor și Albert de Guy – aveau aria de activitate prea departe de Paris ca să fie la curent cu zvonurile care se șopteau prin saloane. În special inchizitorul, care oricum nu frecventa asemenea cercuri. Pentru cei trei, imaginea marchizei putea foarte bine să fie una imaculată. Dar ce nu luase în calcul marchiza – *sau luase?...*, m-am întrebat – era că *toți acești trei bărbați aveau o inteligență extrem de ascuțită și erau, prin însăși natura funcțiilor lor, anchetatori pricepuți*. Era suficient un cuvânt, o privire și unul dintre aceștia putea să tragă concluzia că fusese tras pe sfoară – că era folosit pentru a se ascunde ceva mârșav – și atunci, într-adevăr, situația tinerei putea deveni disperată.

Aici se pare că intervineam noi. Ca *prieteni de la Paris*, înlăturam prin prezența noastră suspiciunea privitor la motivul invitațiilor din provincie. De asemenea, nu aveam dubii că Josephine se baza, într-un fel, pe cavalerismul nostru, dacă lucrurile mergeau prost. Dar ce puteam face noi, doi nobili cu statut mediu, în fața stăpânului ținutului, a șefului Poliției sau a reprezentantului Sfintei Inchiziții?... Aici logica se împotmolea. Dacă treburile degenerau, chiar nu vedeam cum i-am fi putut fi de folos. Ba mai mult, era posibil să ne aflăm chiar și noi în mare pericol.

– Nu crezi că mai bine o convingeai să renunțe la inchizitor?... am întrebat, încercând să văd poziția lui Vincennes în această problemă.

Viconte ridică din umeri.

– Bineînțeles că am încercat. Trimisese deja invitația. Iar argumentul ei a fost, *N-a ars niciodată o marchiză. Doar n-o să începă cu mine*.

L-am privit buimăcit. Femeia se juca cu focul.

– Ea chiar nu realizează?...

– Ba cred că realizează prea bine, tocmai aici e misterul, spuse Vincennes, și vocea îi deveni o șoptă. Dincolo de toate acestea, fără îndoială că se mai află ceva. M-am uitat pe lista cu oaspeți. Se pare că Max Schwartz are un singur invitat la nuntă.

Asta era cu adevărat bună.

– Unul singur – confirmă Vincennes. Baronul Henning Von Walter. Un *neamț*.
Nici măcar un austriac. Ce mama naibii se petrece?!...

L-am privit cu nespusă seriozitate. Vicontelesc îmi evită privirea.

– Care e teoria ta, amice?... am întrebat cu blândețe.

Tăcu o vreme. Apoi răspunse:

– E complicat. Dar ca să înțelegi ceva, trebuie să-ți vorbesc despre Castelul Ultimelor Turnuri.

Ăsta era, știam, numele Castelului de Lauras. Conform scrisorii marchizei, îl moștenise de la unchiul ei, dar povestea era mai complexă. Se părea că fostul proprietar, bătrânul marchiz Henri de Lauras-Montale, fusese un om retras, cu o reputație proastă. Citea mult, nu avea servitori și se ferea de oameni. Frecventa lupanarele din zonă, iar unele povești erau despre fete care, după nopțile petrecute cu el, dispăreau. Unii spuneau că se închina la Diavol. Achiziționa animale stranii care apoi nu mai erau de găsit. Castelul însuși, de altfel, se afla construit pe ruinele unui vechi templu păgân, iar în puțurile nesfârșite care se aflau dedesubt se găsiseră oase umane. Spre sfârșitul vieții însă, Lauras-Montale se schimbă cu totul. Într-o dimineață uscată de august, se prezentase la cea mai apropiată biserică, cea din Aberaville, și îl contactase pe preotul local, căruia i se spovedise. Se spune că, ascultându-i mârșava confesiune, preotul își pierduse mințile. Nu înainte însă de a-i da câteva sfaturi, pe care bătrânul marchiz le-a urmat după cum îl tăia capul. Și-a ars cărțile, a dărâmat anumite aripi ale clădirii și a început restaurarea altora, a frecventat cu regularitate bisericile din Vert și s-a aprovizionat, spre uimirea și spaima localnicilor, cu mari cantități de apă sfințită. Începând din acel moment, și-a petrecut zilele care i-au mai rămas în post și rugăciune. Anii au trecut și lumea a început să uite ce se petrecuse, iar Lauras-Montale a rămas cunoscut ca un biet nebun religios.

Apoi, într-o noapte, s-a prezentat la notar, lăsându-și averea unei nepoate pe care n-o văzuse niciodată. Înștiințată de urgență, Josephine a plecat în grabă de la Paris, pentru a-și prelua moștenirea. Într-o seară caldă de iunie, o tânără înveșmântată în alb s-a arătat la castel, și în acea noapte s-a spus despre marchiz că s-a întors la vechile obiceiuri. Josephine a sosit a doua zi și l-a găsit mort, iar în raportul autorităților se specifica clar că *Domnul de Lauras-Montale a murit făcând lucruri nepermise*.

– Numai că, adăugă Vincennes privind-mă pe sub sprâncenele negre, nu toate versiunile coincid. Unele spun că Josephine de Lauras și tânăra înveșmântată în alb *erau una și aceeași persoană*.

Capitolul 5. Mirii (partea I)

Asta e tot ce am putut afla în după-amiaza aceea. Indignat de dispariția noastră, „Bruno” raportase intendentului, un oarecare Villard, care, după o scurtă perioadă de timp, decisese să se prezinte personal, pentru a ne conduce la doamna marchiză și la viitorul soț al acesteia, în scopul de a ne depune omagiile. Nu aveam cum să îl evităm. După ce m-am schimbat, îmbrăcând ceva mai potrivit ocaziei, l-am întâlnit pe Vincennes în fața camerei lui și am pornit împreună. Vicontele purta ca de obicei un costum de vânatoare verde închis cu tiv negru și cizme din piele de căprioară asortate cu tivul. La brâu, își încinsese o centură lată din piele de bivol, la care avea, bineînțeles, spada, însă una de gală, cu mânerul aurit și bătut cu pietre. Un jungher lat și tăios îi atârna prins cu șnur, în partea stângă. În comparație cu hainele și accesoriile lui, costumul meu de culoarea șobolanului, spada familiei cu blazonul *Age quod agis* și pumnalul italian primit în dar de la Juliette arătau aproape sărăcăcioase.

Am fost anunțați la marchiză când tocmai își lua masa. Era mai frumoasă decât mi-o aminteam și la fel de amabilă. Părul blond, ondulat, strâns în stilul *coif grecesc* și prins cu o diademă, ochii verzi și adânci, pielea albă și perfectă ca porțelanul, rochia somptuoasă de un alb-roz cu dantelă de purpură lăsau o impresie de neșters. Iar piciorul ei fin, delicat încălțat cu pantofi pastelați, nu era ultimul amănunt care reținea atenția.

Ne primi cu un *Dragi prieteni, dragă viconte*, îmbrățișându-ne cu entuziasm, poate pe Raoul mai mult decât era cazul. După câteva amabilități despre cum a fost drumul – abia cu această ocazie am aflat că și Vincennes ajunsese abia cu o seară înainte și nu apucase încă să o vadă pe Josephine, aceasta fiind extrem de ocupată cu probarea mai multor rochii – marchiza ne mulțumi pentru *ajutor și prezență*, și decise să apărem în fața viitorului soț în următoarea jumătate de oră. Înainte însă, ni-i prezentă pe cei cu care lua masa – mai multe domnișoare și vreo doi cavaleri, precum și singurul pe care l-am reținut, duhovnicul ei Thaddeus Beaumont, un prelat înalt și smead, cu părul cărunt și o față brăzdată de riduri. L-am privit cu nespusă curiozitate, pentru că el era cel care adusese inchizitorul.

Trăgând apoi cordonul roșu și delicat al unei sonerii cristaline, Josephine de Lauras îl luă pe Vincennes de mână și, încredințându-mă uneia din tinerele fermecătoare de la masă, care avea cinstea să fie domnișoară de onoare (spre rușinea mea mărturisesc că nu i-am reținut numele), ne conduse pe toți trei către o sală de la parter, unde un servitor în livrea ne încredință că *Domnul conte cinează*.

Fără să își bată prea tare capul cu conveniențele, marchiza îl expedie pe individ cu un gest grăbit și, împingând ea însăși ușile salonului, ne introduse pe toți trei, cu mișcări grațioase și pline de voie bună.

Max Schwartz se afla la masă. Prima mea imagine referitoare la el a fost una a unui bărbat șters, care nu se diferenția cu nimic de oricare alt nobil străin pe care îl cunoscusem. Trăsăturile îi erau drepte, fața ușor palidă, părul scurt și pieptănat cu grijă pe spate după moda maghiară, hainele tăiate cu grijă pe corp, din catifea neagră și piele de cerb, cu tiv și modele sobre albastre-închis. Nu purta spadă, doar un stilet lung, prins la brâu cu un lăntișor subțire de aur. Eleganța îi era desăvârșită, dar solemnă, vizibilă fără să epateze. Nu aș putea spune despre el că era frumos, nici urât, și era greu să îi dau o vârstă. De altfel, singurul element care îl rețineai în legătură cu el era acela că, fără îndoială, omul *avea prestanță*. Dintr-o cauză oarecare, poate ceva din ținută, din expresia

feței sau a ochilor indiferenți și reci, ajungeai să treci aproape instantaneu peste lipsa de calitate evidente a acestui bărbat și să te simți oarecum impresionat. Fără nici un motiv vizibil, inspira respect și chiar teamă. Nu părea genul de om pe care era bine să îl vezi furios.

Pe scaunul de lângă el – un scaun de piatră cu husă de catifea ornamentată cu fir de aur și pietre prețioase, probabil adusă special cu ocazia nunții – se mai afla un bărbat. Acesta era de înălțime medie, lat în umeri, cu părul castaniu strâns într-o coadă nu foarte lungă, cu ajutorul unei panglici de catifea albastră; părea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani. Fața îi era calmă, cu trăsături regulate, nu prea plăcute, fără să fie totuși urât. O cicatrice albă îi brăzda fruntea dintr-o parte în alta, contrastând cu tenul bronzat. Hainele, scumpe, de un verde închis cu motive galbene și negre, asortate cu cizme uriașe, maro, aveau cusătură cu pietre prețioase, arătând nu atât omul înstărit, cât pe cel cu bun gust. Avea o sabie lungă, masivă, cu mâner de război care proteja mâna, iar la centura – tot albastră, însă cu catarama neagră – avea un cuțit de vânătoare. Singurul om pe care îl mai văzusem purtând la brâu cuțit de vânătoare era Armand, căruia puțin îi păsa de conveniențe ca și de siguranța personală și nu își lua în general nici măcar spada cu el. Era însă atent cu animalele, deoarece ținuturile în care crescuse fuseseră infestate cu lupi și rămăsese cu o atenție crescută față de un posibil atac al fiarelor din pădure. Dar cuțitul oaspetelui era mai lat și mai lung decât cel pe care îl purta Armand, și fără îndoială era făcut din oțel de Toledo.

La intrarea noastră oarecum intempestivă, un amestec de surpriză și deranj se zugrăvi pe fața contelui, în timp ce se ștergea la gură cu grijă și se ridica în picioare, așezând pe spătarul scaunului șervetul de mătase albă. Celălalt se ridică și el, mai puțin protocolar și cu o expresie dacă nu prietenoasă, atunci în orice caz nu ostilă. Max Schwartz își întâmpină viitoarea soție.

– Dragul meu, spuse marchiza, sărutându-l cu dezinvoltură pe obraz, și trăgându-ne către el cu o totală lipsă de ceremonie, am venit să-ți prezint prietenii de care îți vorbisem. El este vicontele Raoul de Vincennes, domnul este cavalerul Arthur de Seragens iar domnișoara...și aici o prezentă pe tânăra al cărei nume nu îl reținusem. Iar aceștia, domnii mei și dragă domnișoară, continuă ea întorcându-se spre noi, sunt desigur scumpul meu logodnic contele Maximilien Schwartz și minunatul nostru invitat și prieten, baronul Henning Von Walter.

Contele se înclină politicos, dar cam țeapăn, spunând câteva cuvinte de circumstanță, cu un foarte ușor accent străin. Von Walter vorbi *fără* accent, și la complimentul lui Vincennes pe această temă răspunse zâmbind că a călătorit mult și că are un talent la limbile străine. Fără îndoială că avea și alte talente. Sărută mâna domnișoarei de onoare cu grație, ceea ce o umplu de încântare pe tânără, făcând-o să se înroșească destul de rău. În general, părea mult mai binevoitor decât viitorul soț al marchizei. De altfel, cu această ocazie am mai remarcat ceva în ținuta rigidă a contelui, ceva ce nu puteam lămuri prea bine. Era ca și cum un lucru evident îmi scăpa, și mă frustra destul de tare. Vincennes fu cel care, mai târziu, spuse despre Schwartz că era *demodat*, și asta era cu atât mai ciudat cu cât marchiza era fără îndoială printre cele mai la modă tinere pe care le cunoscusem.

Nu se potriveau deloc. Nici o dragoste deosebită nu părea să existe între ei, iar situația materială și poziția socială ale contelui, deși bune, nu erau suficient de strălucite pentru a justifica o căsătorie din interes.

De ce naiba îl alesese?...
Din nefericire, aveam să aflu.

Capitolul 6. Oaspeții (partea a II-a)

Următoarele câteva zile au fost pentru mine destul de neplăcute și plictisitoare. Nu mă omor după evenimentele sociale, iar la castel nu se întâmpla altceva în afara nesfârșitelor pregătiri de nuntă, a cinelor lungi cu discuții de conveniență și a prezentărilor de oaspeți, pe măsură ce aceștia soseau. Pe Vincennes l-am văzut destul de puțin. Ca „prieten apropiat”, se afla tot timpul în preajma marchizei, care îl trata cu cea mai mare atenție. Josephine însăși abia se lăsă zărită de două ori, de fiecare dată făcându-mi un semn prietenos cu mâna și zâmbindu-mi fermecător. Pe Max Schwartz nu l-am mai întâlnit, iar domnișoara care îmi fusese prezentată și al cărei nume îl uitasem se plimba la braț cu Von Walter.

Încet-încet, am început să cunosc lumea mai bine și să-i rețin pe noii veniți. Thaddeus Beammont vorbea frumos, și părea o persoană cultă, deși mai pătrunsă de vederi religioase decât mi-ar fi plăcut mie (preoții pe care îi cunoscusem la Paris, printre care abatele de Cammon, erau oameni ceva mai puțin închistați și destul de dispuși să vadă Biblia mai degrabă ca pe un set de recomandări decât ca pe unul de obligații). Din câte am înțeles din discuțiile cu duhovnicul, pentru el diavolul era o prezență cât se poate de fizică și reală, și nu un simplu rău spiritual. Mi s-a părut puțin ciudat, având în vedere răspândirea ideilor raționaliste din ultima vreme inclusiv în rândurile preoțimii, dar mi-am amintit apoi că omul trăia în provincie.

Doctorul Guillaume Perrigord venise împreună cu soția, o doamnă destul de tânără și cu bun simț. Medicul însuși nu părea o persoană rău intenționată, dar aroganța tipică omului de știință cu merite recunoscute și nesfârșitele lui discuții despre progres îi făceau prezența destul de nesuferită. În plus, mi se părea mult mai puțin stăpân pe meseria lui decât îi plăcea să creadă. Din câte știam despre medicină de la Juliette, aș zice că omul avea cel mult cunoștințe medii.

Cât despre prietenii reali ai marchizei, doar doi din aceștia se prezentaseră. „Filozoful nebun”, Bertrand Caylus, fusese ucis într-un duel cu celebrul viconte du Barr, care îl provocase, nemulțumit de teoria absurdă a lui Caylus cu privire la faptul că Pământul se învârtește. *Dacă ai obrăznicia, domnule, să susții că eu nu știu dacă se rotește solul sub mine sau stă pe loc, atunci sper că ai și puterea de a muri pentru asta*, îi aruncase du Barr în față, odată cu mănuașă de piele. Curtezana de care pomenise Vincennes și care nici acum nu știu cine era nu fusese invitată din motive evidente. Însă „preotul spadasin” și Giulianna Sellini erau prezenți.

Huguet de Castlenove, fostul părinte Castlenove, era un personaj destul de celebru în societatea pariziană. Se zvonea că renunțase la sutană, spre oprobriul familiei sale, prins în mrejele unei amante misterioase. Ucisese trei oameni în duel, se pare că pe motivul că aflaseră numele acesteia. Avea soiul acela de frumusețe periculoasă, plete castanii și ochii căprui, o barbă scurtă și aranjată cu grijă, o ținută elegantă și un aer melancolic care făceau domnișoarele să suspine la apariția lui.

Contesa italiană Giulianna Sellini, amanta oficială a ducelui de Barnart, venise împreună cu un alt amant al ei, un tânăr locotenent cu nume ciudat, deosebit de chipeș. Giulianna însăși poseda o incredibilă frumusețe. Era imposibil să nu ți se taie răsuflarea la vederea părului negru și drept, lung până mai jos de talie, a ochilor mari și albaștri ca cerul după furtună, a tenului auriu și perfect, a taliei de viespe, a eșarfei de mătase neagră înfășurată strâns pe gâtul ei delicat, a pieptului generos strâns într-un corsaj negru la

modă, a rochiei de smoală cu purpură și despicătură la spate, care lăsa să se vadă din minunatele ei picioare mult mai mult decât era recomandat... Nu cred că am schimbat mai mult de două vorbe cu ea dar nici nu doream, inteligența sclipitoare și frumusețea întunecată și de neîndurat a contesei nepermițându-mi să mă simt în preajma ei altfel decât... în pericol.

Mai erau, desigur, și alți oaspeți. Ducele Eduard de Chalais sosi în a treia zi de la venirea mea și captă imediat toată atenția. Tânăr, blond, de o frumusețe rece ca de statuie, cu pletele cârlionțate prinse neglijent cu o eșarfă de mătase maronie, cu hainele albe cu auriu strânse pe trupul athletic, ca de erou grec, cu ochii neîndurători și albaștri care păreau că văd dincolo de tine, bine crescut, bogat, arogant, strălucit conducător militar și spadasin nemilos însă prost administrator, vânător pasionat și excelent jucător de cărți, mare cunoscător de cultură ca și de vinuri, era pentru toate tinerele prezente un zeu fascinant și intangibil. Se știa că era căsătorit cu o copilă de șaisprezece ani, de familie bună, care îl iubea la nebunie și căreia în mod surprinzător îi era deosebit de loial; se spune că o trata ca pe un bun prețios, ținând-o în general departe de ochii lumii sub diverse pretexte. Acum declară cu indiferență că nu venise pentru că era bolnavă. *E mai ușor să eviți o ispită decât să-i rezisti*, obișnuia el să se destăinuiească prietenilor, *și o iubesc atât de mult încât dacă m-ar înșela n-aș putea s-o torturez înainte de a o ucide*. La urma urmei, era un mod înțelept de a vedea lucrurile.

Nu am reținut numele sau titlul tuturor invitațiilor. Pot spune, de exemplu, că protejata marchizei, cea care era prietenă cu fiica șefului Poliției, se numea Monique, era o copilă superbă de nici optsprezece ani și cânta minunat la pian, și că un alt oaspete, un tânăr avocat îmbrăcat în catifea maronie cu tiv roșu, care îi făcea curte asiduu fetei și care era unul din cei doi cavaleri pe care îi cunoscusem la Josephine la masă, purta numele de Aubert sau Robert. Însă pentru mine, care în general evitam aglomerația, oaspeții erau atât de numeroși și de pestriți, încât chiar ar fi fost de mirare să îi țin minte. Bineînțeles, Vincennes îi știa pe toți, direct sau din reputație. Eu nu aveam însă memoria vicontelui, nici gradul lui de interes pentru conveniențe și categoric nu aveam dezvoltată atenția cum o avea el.

Ceea ce, în curând, avea să mă coste scump.

Până una-alta însă, cu patru zile înainte de nuntă, toți invitații erau prezenți, mai puțin trei: șeful Poliției cu fiica sa și Albert de Guy, inchizitorul.

Capitolul 7. Vicontesa de Valois

De Guy a sosit a doua zi dimineața. Trăsura cu caii negri și crucea albă văruiată pe ușă, în chip de blazon, a oprit în fața porților maiestuoase, iar vizitiul Inchiziției, un om cu figura împietrită și cu crucea albă pe piept, a coborât grăbit și a deschis ușa. Din vehicul au coborât doi oameni, care semănau destul de mult, și a căror sosire a adus cu ea o tăcere de moarte.

Albert de Guy, mare inchizitor al Franței, era un bărbat scund, pleșuv, slab și palid, cam la vreo cincizeci de ani, cu buzele subțiri și lipsite de culoare încadrate de barbă și mustață, ambele întunecate și tăiate drept. Dar nu cred că am văzut vreodată pe cineva care să impună mai mult. Sub sprâncenele stufoase, ochii mari, negri, tăioși, însuflețiți, de fanatic, fără gene, îți vârau în suflet un fior ca de gheață sau moarte, căci în spatele lor ardea rugul. Roba negru cu alb, săracă dar extrem de curată, șiragul de mătănii și crucea de la gât erau purtate cu mândrie și aroganță, dar și ca un fel de avertisment: *Sunt omul lui Iisus, la o parte*. Nu avea nici un fel de bagaje și nici nu îi trebuiau. Ca slujitori ai Domnului, inchizitorii aveau nevoi puține, iar populația era obligată să le satisfacă. Și oamenii o făceau bucuroși. La urma urmei, pentru cei din popor ca și pentru nobilii conservatori, Inchiziția era singurul bastion între noi și Întuneric. Iar Întunericul era aproape.

Profetii sumbre despre Sfârșit și despre pedeapsa lui Dumnezeu pentru păcatele omenirii au existat întotdeauna, dar în ultimul timp acestea se întetiseră și, fără a fi superstițios, nu puteam să nu remarc că unele semne păreau să le dea dreptate. Pe vremea când eram pasionat de mistere, adunasem câteva povești și întâmplări pe care le credeam mai deosebite, dar Juliette răsese și le demontase pe loc, cu explicații științifice. Însă Juliette nu se mai afla aici, iar eu mi-am amintit din nou totul.

Nu departe de Auvergne, o femeie născuse iepuri. Un raport al Bisericii spunea că unul din cinci locuitori din Vert fusese vizitat de o hârcă. Povestirile acestora, despre demonul cu înfățișare de cotoroanță care li se așeza pe piept sufocându-i și le lua sămânța, îngroziseră întreg ținutul. Între Perte-a-la-Seigne și Beaurive, călătorii povesteau că Necuratul îi aștepta pe o piatră. Un lup cu coarne fusese ucis lângă port. Ridiculate de oamenii de știință și de raționaliști, adică cam de toți oamenii educați, poveștile prindeau totuși la populație mai ales în provincii și asta explica faptul că, în vreme ce mulți curteni considerau Inchiziția o instituție cel puțin depășită dacă nu chiar barbară, existau și destui, mai cu seamă în zonele izolate, care îi vedeau pe oamenii ei ca pe îngerii izbăvirii.

Nu că Albert de Guy arăta a înger.

Deși fusese invitat singur, inchizitorul venise însoțit. Celălalt, părintele Francois Abel, un preot înalt și chel, ceva mai tânăr, adus de spate din pricina cărților peste care fără îndoială că toată ziua stătea aplecat, conform canoanelor instituției, arăta ca o umbră sau o reflecție a celui pe care venise să-l slujească. Rolul lui părea să fie de a ușura munca inchizitorului, eventual chiar îndeplinind sarcinile mai simple. În plus, oamenii Sfântului Oficiu umblau de obicei câte doi, căci, conform lui Tevignolla, *Diavolul sosește la omul singur*. Sunt bine cunoscute câteva cazuri ale inchizitorilor pervertiți, atrași de partea Răului de tentații și nebunie.

Toată lumea se strânsese pe ziduri ca și în curte, să îi privească. Când intrară, fură întâmpinați doar de Beaumont, care le sărută cu smerenie mâna. Temător, un servitor

pe care nu îl știam se apropie, și de Guy îi făcu un semn, îndrumându-l spre vizitiu. Ca un fulger în soare, pe degetele slabe și lungi, ca de pianist sau de trișor, am văzut umbra unui rubin sângieru, o piatră mare încastrată în aur. M-am înfiorat, căci era pecetea pe care o pune pe sentințe.

– Vă e frică?... întrebă lângă mine o voce cristalină și ușor amuzată, care mă făcu să mă întorc iritat, numai pentru a da cu ochii de o fată pe care nu o mai văzusem.

Se poate să fi avut șaptesprezece ani, poate șaptesprezece și jumătate. Frumusețea ei nu se poate descrie. Chipul angelic încadrat de bucle blonde și cârlionțate, prinse parțial pe spate cu o panglică de mătase roșie, fața fină și aristocratică, albă ca laptele, ochii căprui-aurii, genele lungi, buzele mari și roșii care schițau un surâs amuzat, dar deloc răutăcios, cerceii imenși de aur fin în urechișele delicate, nasul puțin în vânt, de prințesă răsfățată, gâtul delicat încadrat cu un colier minunat din aur, toate ar fi făcut-o să arate ca o zeiță, dacă n-ar fi fost atât de copilă. Dar puritatea care emana din ea, ca o aură, schimba prima impresie și te deturna de la orice gânduri ți-ar fi venit, făcându-te să te simți intimidat și vinovat, căci era evident că stai de vorbă cu un înger.

Nu am observat trupul ei sau cum era îmbrăcată. Nu îndrăzneam să-mi cobor privirea mai jos de bărbie. Eram fascinat.

– De fapt, da, domnișoară, am mârâit, iar vocea mea suna prost, cu inflexiuni false. Și dumneavoastră ar trebui să vă fie la fel.

– Sunt slujitori ai Domnului, râse ea, aruncându-mi o privire jucăușă. Slujiți cumva de partea cealaltă?...

Prima mea impresie a fost că se juca cu mine. M-am încruntat, dar veselie din ochii ei era atât de lipsită de răutate și râsul atât de plăcut și de inocent, încât am exclus ipoteza. Era doar un copil.

– Pentru unii, Domnul e mai înspăimântător decât pentru alții, am spus, făcând un efort să-mi revin. Nu toți ne spunem rugăciunile seara.

– Asta e foarte trist, spuse ea dintr-odată serioasă, ar trebui să începeți să vi le spuneți.

– Pentru dumneavoastră, am să o fac.

– Atunci v-am salvat sufletul, zise, făcându-mi în glumă cu ochiul, și îmi rămâneți dator!...

Nu știam ce să zic. Mă blocasem. Se purta atât de natural de frumos, cu o evidentă lipsă de intenție pentru flirt, dar în același timp binevoitoare și prietenoasă. Simțeam că dacă mai zic ceva, o să încep să mă bâlbâi.

– Fără îndoială, am spus cu dificultate. Dacă am să mă pot revanșa vreodată...

– E, îmi spuse ea continuând să zâmbească, sunt sigură că un bărbat ca dumneavoastră va putea găsi o modalitate să-și plătească datoria față de o biată copilă. De fapt, v-aș fi rugat să-mi oferiți brațul și să mă însoțiți la o plimbare pentru a-mi arăta minunăția asta de castel părăsit, dacă nu l-aș auzi chiar acum pe tatăl meu că mă strigă. O zi bună vă doresc, și nu uitați rugăciunile!... mai zise, răsucindu-se cu grație pe călcâie și dispărând pe scări într-o volbură de dantele a rochiței galbene care îi învăluia trupul suav, întrezărit pentru prima dată. Am urmărit-o din priviri cum cobora, buimăcit, și am văzut-o apropiindu-se veselă și îmbrățișând un bărbat în vârstă, înalt și masiv, cu o barbă sură și deasă, îmbrăcat de sus până jos în catifea neagră. La gât purta un lăntșor lung de fier. Spre deosebire de toți ceilalți oaspeți, omul nu era înarmat, și l-am recunoscut pe contele de Valois-Lacross, șeful Poliției.

– E logodită, îmi spuse Vincennes, care se apropiase fără să-l vad, punându-mi mâna pe umăr.

Am tresărit și m-am întors către el.

– Nu am nici un fel de intenții, am spus nemulțumit, așa că nu mai interpreta tu evenimentele.

– Păi nu am ce să interpretez, e clar ca lumina zilei, îmi zise el fără să râdă, dar chiar nu e nimic de făcut. Se va căsători în septembrie viitor cu un locotenent de cavalerie. Sunt foarte îndrăgostiți.

– Să sperăm că nu are și ea imaginația ta, i-am zis, altfel o să-și facă o părere proastă despre mine.

– Cred că și-a făcut deja o părere despre tine, fie ea proastă sau nu, mai spuse vicontele, și am coborât amândoi de pe ziduri. În curte, Lacross vorbea cu inchișitorul, iar Adrianna de Valois mă văzu trecând și îmi făcu drăgălașă cu mâna.

Capitolul 8. Invitatul mirelui

În mod ciudat, cu excepția lui Vincennes, care, așa cum am menționat, știa cam pe toată lumea, invitații nu se cunoșteau unii pe alții. Cred că Josephine îi alesese așa special, pentru că prudența și buna-cuviință față de un străin erau practic cel mai bun obstacol în calea bârfelor. În afară de asta, oaspeții proveneau din medii sociale atât de diferite – militar, Biserică, lumea mondenă, cea medicală etc. – încât cu greu s-ar fi putut forma o adunare mai eterogenă.

Totuși, pentru a evita situațiile penibile, mirii fixaseră un mare banchet, chiar înainte de nuntă. Acesta urma să aibă loc în Sala de Aur de la parter, singura suficient de încăpătoare. Toți invitații trebuiau să stea la aceeași masă – fără îndoială că era necesară una deosebit de lungă, construită probabil anume – și să poarte o conversație de apropiere.

Uram conversațiile de apropiere.

De altfel, de n-ar fi fost îndatorirea mea de prieten față de Vincennes și farmecul deosebit exercitat asupra mea de tânăra vicontesă (pe care însă nu am reușit să o mai întâlnesc în ziua aceea și nici în următoarea), cred că misterul care învăluia faptele nu ar fi fost suficient să mă rețină aici. Îmi pierdusem o mare parte din interes pentru orice odată cu averea și cu Juliette, dar, din fericire (sau cel puțin așa am gândit atunci), puteam să îmi petrec cea mai mare parte a zilei citind în uriașele și slab luminatele săli de lectură ale Castelului de Lauras, a cărui bibliotecă mărturisesc că era foarte bine aprovizionată. Lipseau însă orice lucrări oculte, datorită grijii bătrânului marchiz de Lauras-Montale. Trebuia să mă mulțumesc cu literatură de salon și tratate de geometrie, care, trebuie să precizez, nu mă satisfăceau chiar pe de-a întregul.

Mai existau și discuții interesante. Asta când nu dădeam peste doctorul Perrigord. Individul devenise de-a dreptul agasant, încercând să mă convingă de posibilitatea inventării unor aparate privind transmiterea sunetului la distanță. Fără să neg importanța unei atare descoperiri, nu vedeam posibilitatea realizării ei în viitorul apropiat. Perrigord susținea însă că el deține cheia invenției.

Trei persoane reușiseră să îmi trezească atenția în cadrul conversației purtate. Tânărul avocat care o curta pe prietena vicontesei, Monique, și despre care am aflat într-un final că se numește Robert de Lumiers vorbea foarte bine despre sistemul juridic și despre concepția de dreptate. Era un băiat de bun simț. Huguet de Castlenove, deși retras, discutase cu mine de două ori, și îmi lăsase impresia unui om cu o educație și o cultură solide, ceea ce contrazicea oarecum reputația lui de scandalagiu. Iar domnișoara de onoare care îmi fusese inițial prezentată se plimbase cu mine într-una din seri, vorbindu-mi laudativ despre baronul Von Walter.

Ca urmare, când acesta ne-a invitat, pe mine și pe Vincennes, la o partidă de cărți, ca să mai alungăm din plictiseală, am acceptat amândoi imediat, Vincennes mai mult din curiozitate decât din patima jocului. Fiind vorba de singurul invitat al mirelui, putea să ne ofere, voluntar sau nu, câteva informații. Eu mărturisesc că mă gândeam mai mult la joc. De aceea și câștigam, în vreme ce Vincennes, care sporovăia distrat, pierdea mână după mână. Baronul juca bine, dar în stilul german, așa că în fața mea nu avea nici o șansă. Destul de mulțumit, am realizat că, dacă făceam din asta un obicei, aș fi putut pleca de la nuntă mai în bani decât sosisem.

După mai multe pahare de vin roșu de Burgundia întovărășite din plin cu pesmeți și după ce mai multe sume de bani și-au schimbat succesiv proprietarii ajungând în cea mai mare parte în buzunarul meu, Vincennes se decide să atace frontal, dând cărțile pe față.

– Și zi așa, dragul meu, de când și de unde îl cunoști pe conte?...

Baronul, care tocmai se pregătea să decarteze, se opri brusc. L-am văzut șovăind, neștiind parcă ce anume să facă, apoi păru că se decide și spuse calm fraza care ne lovi:

– Păi, l-am cunoscut în trăsură în drum înapoi.

Totul se învârti o secundă. M-am uitat la Vincennes și el se uită la mine, prost, fără să mai înțelegem nimica. Sub bolțile de piatră ale castelului, un curent rece de aer suflă în lumânări, făcând să tremure flăcările palide.

– Pe drum înapoi?...bâigui cu greutate amicul meu. Așadar sunteți invitatul marchizei?...

Von Walter lăsa cărțile pe masă. Nici unul din noi nu mai juca.

– Chiar deloc. M-a invitat mirele. Mă duceam în altă parte, dar ne-am nimerit în aceeași caleașcă. Având origini apropiate, am stat de vorbă puțin, după care contele mi-a adresat invitația. *Domnule baron, mi-a spus, mi-ați face un mare serviciu dacă ați accepta, deoarece soția mea insistă să invite și eu pe cineva, iar eu n-am invitat pe nimeni.*

Capitolul 9. Schimb de idei

După spusele lui Von Walter, contele nu îi ceruse să mintă, pur și simplu se arătase indiferent la felul cum baronul avea să îi susțină spusele. Îl prezentase ca pe un prieten și apoi continuase să se arate destul de apropiat de el. Cea mai mare parte a serilor cinau împreună. Baronul îl găsea pe conte, ca și noi, o companie puțin cam rigidă și conservatoare, dar nu neplăcută, mai ales că îi arătase tot timpul cea mai adâncă considerație. Naționalitățile lor destul de apropiate și faptul că ambii călătoriseră mult – se pare că Max Schwartz fusese ambasador în țări ca Slovacia, de exemplu – le dăduseră câteva subiecte comune. Dar Schwartz vorbea puțin despre sine, arătându-se mai interesat de subiecte ca starea drumurilor sau a vremii, geografie, politică.

I-am mulțumit lui Von Walter pentru sinceritatea arătată și ne-a răspuns cu un zâmbet că îi suntem simpatici și că se bazează pe discreția noastră. Ne-am întors apoi în camera lui Vincennes, unde ne-am turnat amândoi sănătos de băut, deși nu prea mai era cazul.

– E rău de tot, spuse prietenul meu într-un târziu, privind flăcările care dansau în cămin, aruncând pe perete lunguroase umbre de demoni. Cred că am făcut o prostie și te-am vârat și pe tine în ea.

– Acum nu mai putem da înapoi, am spus repede cu gândul la vicontesa de Valois, speriat că vroia să sugereze ideea de a pleca. Conveniențele...

– Da, dragul meu, știu, oftă obosit vicontele, și cu toate astea mă întreb dacă nu e mai bine să încălecăm și să plecăm acum, cu o scuză de circumstanță.

N-ar fi fost mai bine, dar atunci n-o știam. Nimic nu avea să mai fie bine vreodată. Tot binele pe care l-am cunoscut a murit în Castelul Ultimelor Turnuri.

– În fine, spuse el văzând că tăceam, mă port ca o babă superstițioasă de la țară. În cel mai rău caz e vorba de vreo înșelătorie. Marchiza a pus mâna pe asta din vreun motiv oarecare și profită de faptul că nu cunoaște pe nimeni ca să-l prostească.

– Cu ajutorul nostru, am subliniat eu, sorbind din vin bucuros că renunțase la ideea plecării.

– Păi, zise el, o să fim mai atenți. Nu vom permite ceva ce depășește granițele onoarei. Dar dacă marchiza pune într-adevăr la cale vreo ticăloșie, *o să se ardă*, cu toțiăștia aici. Mă refer la Valois-Lacross și la inchișitor. De fapt, și la duce.

M-am înfiorat. Nu știu de ce, când a pronunțat cuvintele *o să se ardă*, mi-am simțit oasele umplute cu vată.

– Nu ți se pare ciudat – în încăperea străveche, vocea mea suna neobișnuit de slabă – că *onorabilul conte austriac* n-a fost în stare să invite pe nimeni la nuntă, decât pe un călător întâlnit pe drum?... Nu are nici măcar un prieten sau o rudă la el în țară?...

– Din cât de multe știm despre el, poate fi vreun exilat sau vreun căutat pentru crimă, dădu Vincennes din umeri. Mai grav mi se pare că marchiza nu mi-a menționat asta. Să nu știe? ...Sau m-a mințit?...

Nu puteam să îi răspund la întrebare. Îl înțelegeam cât era de frustrat. Pe fața lui palidă se citea indignarea.

– Și mai sunt și altele, șuieră el. Ai observat lipsa aproape totală a gărzilor?... Un castel ca acesta ar fi trebuit să aibă cel puțin douăzeci-treizeci. Eu nu am văzut decât doi oameni. Cică ar mai fi un căpitan care lipsește momentan, cu treburi.

Bineînțeles că avea dreptate. Remarcasem și eu că palatul nu părea păzit.

– Am vorbit cu una din gărzi ieri dimineață, i-am zis. Avea accent de sudist. Nu e de pe aici.

– Să zicem că a moștenit castelul de curând, dar ar fi trebuit să aducă oameni măcar pentru nuntă. Ce naiba e cu femeia asta?!... Dacă îl asasinează careva pe ducele de Chalais?!...

– Cred că Chalais poate să își poarte singur de grijă, și poate marchiza s-a gândit că toată lumea e în siguranță cu atâtea personalități pe aici. Avem militari, polițiști, spadasini.... chiar tu ești una dintre cele mai bune lame din zonă. Poate exagerăm noi.

– Poate, făcu el mohorât, dar eu nu cred. Nu mai îmi pare un mister. Îmi pare o mârșăvie.

Bănuiesc că avea dreptate, dar eu deja nu mă mai concentram pe problemă. Un chip de zeiță-înger îmi juca tot timpul în fața ochilor. Nu mai aveam chef de vorbă, vroiam să mă duc să mă culc.

M-am ridicat.

– Lasă, vedem. Vom fi cu ochii în patru.

– Da, zise el uitându-se la mine suspicios, vom fi. Trebuie să ne dăm seama ce se pune la cale. Von Walter, ăsta. Mi se pare de treabă. Poate ne va fi de folos.

Pentru prima și singura dată ne-am aflat aproape de adevăr, când am intuit amândoi cât de important era Von Walter. Dar apoi ne-am luat cu altele și intuiția ne-a părăsit, și în felul ăsta Diavolul ne-a distanțat de singurul om care înțelegea ce se petrece.

Capitolul 10. Două informații

Ca la orice eveniment social, zvonurile începuseră deja să circule. Principala eroină a poveștilor care se iviseră era Giulia Sella. Recunoscută deja la sosire pentru frumusețea ca și pentru imoralitatea ei, contesa era ținta perfectă. Începuse să se sugereze că ea era amanta misterioasă a tânărului Castlenove. Bineînțeles, asta o spuneau doar femeile, care nu puteau fi provocate la duel. Se pare că sursa fusese doamna Perrigord, nevasta doctorului. Într-o după-amiază, Vincennes mă întrebă, încercându-se de râs, dacă contesa mă vizitase în timpul nopții. Îmi șopti apoi despre ea că, în ciuda prezenței inchișitorului sau poate tocmai din pricina asta, Sella începuse să-și petreacă nopțile în camerele tinerilor drăguți, sau cel puțin așa se susține.

– Și al tinerelor, adăugă el.

– Eu nu sunt drăguț, i-am răspuns, și o lăsă baltă.

Destul de multe se vorbeau despre Adrianna de Valois și logodnicul ei, care se pare că era destul de apreciat de sexul frumos. De altfel, și vicontesa era foarte populară, fizicul desăvârșit și modul ei dezinvolt și prietenos de a se comporta impunând-o cu ușurință. Până și ducele de Chalais fusese impresionat. I-am zărit într-o dimineață discutând în grădină, ea cu un trandafir în mână, ascultând interesată ce îi spunea nobilul. Erau amândoi foarte frumoși și se potriveau, ceea ce m-a scos din sărite.

Cu Albert de Guy lumea începuse să se obișnuiască. Inchișitorul era tăcut și își petrecea timpul mai mult singur sau cu șeful Poliției. Cei doi oameni păruseră să se înțeleagă foarte bine încă din primul moment. De asemenea, de Guy se arăta deosebit de interesat de arhitectura străveche a castelului, pe care îl vizitase în întregime. Pusese câteva întrebări și despre portretele maiestruite de pe pereți.

După cină, drumul meu se intersectă cu al lui în curte. Ochii ca de foc ai prelatului se uitară spre mine, și mi-am ferit privirea grăbit, îndepărtându-mă cât am putut de repede. Nu-mi plăcea uitătura pe care mi-o aruncase. Absurd de speriat, m-am întrebat dacă nu cumva vicontesa de Valois îi menționase că eu nu-mi spuneam rugăciunile.

În dimineața următoare l-am reîntâlnit pe Chalais. Stătea singur pe o alee, mirosind un trandafir, și m-am întrebat dacă era același pe care îl văzusem în mâinile vicontesei. Am remarcat că unul din spini îi intrase în degetele albe, adunând o purpură sângerie pe manșeta costumului, fără ca lui să îi pese. Îmi făcu un semn poruncitor, oprindu-mă să trec mai departe.

– Arthur de Seragens, nu?... Cavalier, parcă?... întrebă, cu ochii lui albaștri pironiți ironic pe fața mea, și cu întreaga atitudine arogantă și ostilă.

– Chiar da, monseniore, i-am răspuns, sperând că asta fusese totul.

– Eram curios să te văd la față, îmi zise el, examinându-mă într-un mod neplăcut, de parcă privea o insectă. Îți știu numele...de undeva.

– Sunt destul de cunoscut, am zis eu, și el îmi aruncă o privire urâtă, îngrijorat că aș putea să îl iau peste picior, dar fața mea nu sugera asta.

Șovăi o secundă, apoi păru să îmi dea liber.

– Bine, pleacă, îmi spuse, îmi amintesc eu.

Am plecat. Nu mergea deloc bine. Dar abia am făcut trei pași, că Giulia Sella, care asistase la discuție dintr-un intrând de piatră aflat în apropiere, unde se retrăsese împreună cu Robert, avocatul, pentru cine știe ce discuție privată, mă ajunse grăbită din urmă și mă luă nonșalantă de braț. Înflorat, mi-am amintit spusele lui

Vincennes și am căutat să le și uit în aceeași clipă. Trupul ei perfect lipit de al meu nu mă ajuta prea tare.

– Ah, cavaliere, se pare că nu vă aveți deloc bine, spuse ea surâzând cu buzele ei senzuale, și asta nu e în avantajul tău. De unde crezi că te cunoaște?...

Era îmbrăcată cu o rochie verde-smarald, strânsă pe corp, cu un decolteu nenecesar de adânc și volănașe azurii de dantelă. Într-un fel, îmi amintea de Juliette.

– Nu știați, doamnă, că nu e deloc politicoasă să trageți cu urechea?...

– Reputația mea nu e de persoană politicoasă, râse ea, și aveți dreptate să mă evitați.

– Dar nu vă evit, am spus mirat, pur și simplu nu mi s-a părut că prezint interes pentru dumneavoastră.

– Sau nu vi s-a părut că *eu* prezint interes pentru dumneavoastră, ripostă ea fixându-mă insistent, ... spre deosebire de vicontesă.

Am tresărit violent. Petrecusem doar câteva clipe cu domnișoara de Valois, iar contesa Sellini, după Vincennes, era a doua persoană care îmi remarcase interesul. Eram așadar chiar atât de ușor de citit?... Și dacă da, ce gândea despre asta vicontesa?...

Parcă ghicindu-mi gândurile, contesa continuă:

– Nu vă obosiți să negați...Dacă n-aș fi fost lămurită la scena de pe zid, atunci felul în care v-ați uitat la ea și la ducele de Chalais mi-ar fi spulberat îndoielile...

– Nu neg nimic, scumpă doamnă, am spus și eu în sfârșit, pentru că nu e nimic de negat. Mă tem că vicontesa și ducele păreau a face un cuplu cum nu se poate mai potrivit.

– Desigur nu gândiți asta, și, întâmplător, aveți dreptate, spuse contesa Sellini; spre binele domnișoarei, sper că nici ea nu gândește așa.

Am privit-o șocat. Ce oare vroia să spună?!...

– Din câte știu eu, am abordat subiectul prudent, în vreme ce ochii ei mari mă studiau zâmbitori și plini de înțelesuri, ducele are o reputație ireproșabilă din acest punct de vedere. Soția ducelui...

– Soția ducelui, mă întrerupse contesa fără să mai zâmbească, este bolnavă tot timpul, și este văzută de o singură cameristă și de un singur medic. Primul ei doctor a fost jupuit de viu și atârnat de zidurile castelului într-o zi de Crăciun. În felul acesta, nimeni nu a putut afla de rănilor de bici, de arsurile și de bucățile de piele jupuită de pe spatelul ducelui...și de pe alte părți ale corpului ei.

Am simțit inima sărindu-mi în gât și bătându-mi acolo de groază.

– Ce spuneți?...am bâiguit. De unde?...

– Știi povestea, îmi zise ea cu nerăbdare. Dragostea deosebită dintre ei. Partea asta cel puțin e reală. Ea îl iubește ca pe un zeu. Are o statuie cu el pusă într-un altar, și i se închină. Ceea ce îi face el... ei îi place. Dar asta nu o va opri să moară oricum. Căci și Chalais are un altar la care se închină la un zeu, și acest zeu la care se închină el este Moartea.

Tâmpilele îmi zvâcneau. Mă sufocam.

– Și vă mai dau o informație, mai spuse ea, strângându-mi cu putere brațul. Ducele se trage direct din Gilles de Rais, deși se străduiește s-o ascundă. E născut din viol și incest. E bolnav. Tortura și durerea altor ființe e singurul lucru care îi produce plăcere. Își iubește soția, așa cum poate iubi el... și o otrăvește constant, cu acordul ei, cu tot felul de poțiuni care să îi amplifice simțurile și să îi crească senzația de durere, făcându-i totodată organismul mai rezistent pentru perioade scurte ca să poată îndura. Îi face asta de

când avea unsprezece ani, când a luat-o pentru prima dată. Așa că dacă vă pasă de soarta vicontesei și sunt convinsă că vă pasă...țineți minte ce vă spun: în curând, ducele de Chalais va avea nevoie de o soție nouă.

Îmi venea să o lovesc ca să înceteze.

– De ce îmi spuneți toate astea?... am reușit eu să articulez. Ce pot face eu?... Ce vreți de la mine?...

– Habar n-am, îmi răspunse ea, dar mi s-a părut că vă pasă. Și mie îmi place copila. Sunteți singurul care nu mi-a făcut avansuri de când am venit aici, sau aproape, și nu ați răspândit nici un fel de vorbe despre mine. Asta m-a făcut să presupun că sunteți în regulă. Am considerat necesar să vă avertizez. Mai departe faceți ce credeți și ce vă îndeamnă conștiința. Dar dacă aș fi tatăl sau... iubitul ei, aș fi vrut să știu cine e cel cu care își petrece timpul.

Cu aceste cuvinte îmi dădu drumul și dispăru, lăsându-mă năucit în mijlocul aleii principale.

Capitolul 11. Un incident

În orele următoare, am decis să ignor avertismentul contesei. Nu îmi era ușor, dar nu aveam căderea să îi spun domnișoarei de Valois cu cine poate să se vadă și cu cine nu, cu atât mai mult cu cât Vincennes era de părere că informațiile obținute de la Julianna Sellini nu erau neapărat de încredere.

– Am auzit și eu câte ceva, da, spuse prietenul meu gânditor, dar nu chiar atât de în alb și în negru. Originile ducelui *sunt* învăluite în mister, dar chiar dacă contesa are dreptate, nu pot să îl blamez că încearcă să ascundă asta. Știm cu toții ceva despre etichete. Despre treaba cu doctorul, la urechile mele a ajuns că ar fi fost îndrăgostit de copilă, și de aceea a fost executat. Mai spun unii că ar fi încercat să o răpească și că l-ar fi atacat pe duce. Nu pot nega că tatăl ei s-a arătat nefericit de căsătorie și chiar a murit la scurt timp după aceea; unii spun că s-ar fi sinucis. Dar fiecare cu obiceiurile lui intime. Ce putem face dacă ea e de acord?... Nu cred o iotă din treaba cu închinatul, Chalais e fără îndoială raționalist. De unde știe Sellini toate acestea?... Mie mi se pare că doar încercă să-ți pară interesantă. Și despre ea se spune că, în adolescență, i-ar fi sedus deodată pe Dumnezeu și pe Diavol, în timpul unei îngrozitoare ceremonii interzise. Și cum adică ești singurul care nu s-a dat la ea?... Doar nu o curta-o inchizitorul!...

– A zis *aproape*, i-am reamintit eu.

– Oricum ar fi, ce naiba!... Vorbește aiurea, sunt convins. Și chiar dacă n-ar fi așa, legea nu s-a încălcat în vreun fel și nici nu e treaba noastră. Sau este?...

Se uită la mine, întrebător, dar am tăcut, căci nu mai aveam chef de discuții despre vicontesă.

– Mai interesant e, zise el, că ducele te cunoaște de undeva. De unde?...

Bănuiam de unde, dar nu i-am spus-o. Țasta era alt subiect despre care nu aveam chef să discut.

– I se pare, probabil. Sau căuta un motiv să se ia de mine.

– De ce ar face-o?...

– Nu știu, și tu!... Lasă-mă naibii!... m-am răstit eu, supărat, și cu asta am pus capăt discuției. Jignit, Vincennes m-a evitat toată ziua, dar până la urmă i-a trecut, căci știa că nu aveam de gând să îmi cer scuze.

– Am de ales între să-ți trec cu vederea sau să te ucid în duel, răsă el la jocul de cărți de seară, și nu ești suficient de bun spadasin ca să mă complic cu tine!...

Ceea ce însă ni se părea clar amândurora, era faptul că ne aflam în prezența celei mai interesante adunături de oaspeți posibil. Și la Paris, fiecare avea ceva deosebit, vreo bârfă sau vreun scandal în spate, ori vreo realizare notabilă, dar aici parcă se depășise sfera normalului. Era ca și cum Josephine de Lauras se străduise să adune cele mai pitorești personaje din toate colțurile țării, pentru a-i oferi soțului ei un adevărat spectacol, nu neapărat de cea mai bună calitate. Și persista senzația că suntem manipulați, că jucăm niște roluri pe care ni le-au hotărât alții. Erau prea multe coincidențe.

Chiar înainte de banchetul, a avut loc un incident care intrigă pe toată lumea aflată de față. Pregătirile de nuntă erau aproape gata. Schwartz lipsise câteva zile, astfel încât nu apucase să fie prezentat inchizitorului. La sosire, coborând din caleașcă cu cizmele pline de praf, contele fu întâmpinat cu veselie de logodnică, care îl încunoștință despre sosirea lui de Guy și se grăbi să-l prezinte.

Prelatul se afla în curtea principală, discutând, ca de obicei, cu Lacross. În preajmă mai erau două grupuri, eu cu Vincennes și cu Perrigord, în stânga, și Von Walter cu domnișoara de onoare și cu Monique, prietena vicontesei, ceva mai în spate. Contele era urmat de Villard, intendentul, și de unul din servitori.

– Sfinția Ta, ciripi marchiza cu veselie, a sosit și fericita clipă în care veți face cunoștință cu viitorul meu soț, ceea ce pentru noi e o mare onoare. El este contele Maximillien Schwartz, iar domnia sa este Albert de Guy, din Sfânta Inchiziție!...

– O, însă ne cunoaștem, spuse de Guy liniștit, în vreme ce ochii lui arzători întâlneau privire rece a contelui.

– Într-adevăr, zise Max Schwartz, ne cunoaștem... Sfinția Ta.

Întâi șoc, pe urmă tăcere. Marchiza încremenise, cu ochii verzi larg deschiși, uitându-se la cei doi bărbați, care la rândul lor se uitau unul la altul. Vincennes mă înșfăcă înfrigurat de braț, cu tot trupul tremurând de anticipare, din nou ca la vânătoarea de demult, la care luasem amândoi parte. *Începe*, îmi șopti el și cumva am înțeles ce vroia să spună. Involuntar, amândoi am pășit spre marchiză, ca și cum am proteja-o, fără să știm exact de cine sau de ce. Peste umărul ei trandafiriu, vizibil din rochia *creme* cu roz, am întrezărit privirea atentă a lui Von Walter. În ochii baronului sclipea ceva mai mult decât interes, era ca și cum ar spune *V-ați prins?* și *Sunt cu voi*, dar poate mi se părea mie.

Și ceilalți spectatori înțelegeau că ceva nu e în regulă. Villard și lacheul se retraseră, discreți. Perrigord păși în față, curios, iar cele două fete se uitau și ele la protagoniști, uimite și încurcate. Lacross părea indiferent ca de obicei, dar aș fi pariat că nu era. Castlenove, care trecea pe acolo, se opri, studiind scena. Avea mâna pe mânerul spadei.

– Iertare, Sfinția Voastră, îngăimă cu greutate marchiza, încercând să-și înghită nodul din gât, nu știam... soțul meu nu mi-a spus... nu-mi dau seama...

– Liniștește-te, fiica mea, spuse calm inchizitorul, domnul conte nu ți-a spus pentru că nu avea de unde să știe, sau cel puțin așa cred. În împrejurarea în care ne-am cunoscut, nu s-au făcut prezentările de rigoare. Dar eu nu uit niciodată un chip, mai ales când îl întâlnesc în anumite circumstanțe... și văd că domnul conte îmi seamănă.

Marchiza se relaxă oarecum, deși tensiunea nu dispăruse cu totul.

– În cazul acesta, încercă ea să râdă, poate ne lămurii și nouă misterul...

În jur se mai adunaseră și alții. Doamna Perrigord, Robert de Lumiers, contesa Sellini.

– Cu cea mai mare plăcere fiica mea, zise prelatul, în vreme ce Max Schwartz se înclină ușor în fața lui, mai cu seamă pentru că e vorba de o faptă în care s-a văzut lucrarea Domnului. Mă aflu la Madrid în acele vremi – să fie în jur de doi ani de atunci – și părintele Abel încă nu lucra cu mine. Eram însoțit de un preot bătrân, un spaniol, pe nume Sergio Rosa, și venisem pentru un exorcism.

Am schimbat cu Vincennes o privire. Supranaturalul se ivea cam des în poveștile din jurul marchizei. Nu mi se părea în regulă. Din câte observam, nici lui.

– O, un exorcism, ce interesant!... spuse marchiza cuprinzându-se cu brațele într-o spaimă reală sau simulată, în vreme ce toți se apropiară să audă mai bine. Singur Castlenove se trase câțiva pași înapoi, neinteresat, fără să plece însă. Și continua să țină mâna pe spadă.

– Da, un exorcism, fiica mea, zise de Guy, și încă unul dintre cele mai urâte. O tânără nobilă din împrejurimi se dăruise Diavolului, păcătuiind în neînchipuite feluri cu acesta. În cele din urmă, ajunsese să îl poarte în trup. Părinții ei, îngroziți, contactaseră Sfântul Oficiu, căci tânăra era acum de nerecunoscut, se rănea pe ea și pe alții, comitea lucruri spurcate cu animale și vorbea împotriva Bisericii și a părinților ei. Când am târât-o cu greutate în piață – căci chiar și în fața crucii, puterea ei era ca a opt bărbați voinici – și eu și Sergio Rosa am remarcat ochii ei care se umpluseră ca de smoală și dinții care îi crescuseră în gură ascuțiți și stricați, semn că se transformă în demon.

– De parcă ar fi posibil... murmură Perrigord, suficient de încet însă ca inchișitorul să nu audă.

Ceilalți tăceau, impresionați.

– Erau urmările fornicăției, spuse prelatul, și vocea lui era când povestea la fel de liniștită ca întotdeauna. Se vedea că privește evenimentele cu detașare, de pe poziția unui om sigur pe el și pe misiunea îndeplinită. Am avut mari dificultăți în a o imobiliza, continuă, și oamenii din mulțime nu voiau să ne ajute. Pe la jumătatea slujbei, a izbutit să ne scape un moment și într-un mod vicios l-a mușcat de braț pe Sergio Rosa, iar brațul lui a putrezit și i s-a uscat cu totul în câteva zile.

– La naiba, mă sperie, șopti înfuriat Vincennes, dar i-am făcut semn să tacă. O ușoară rumoare cuprinsese auditoriul, iar Lumiers o conduse pe una din fete ceva mai încolo, căci era palidă și se simțea rău.

– Din fericire însă, continuă inchișitorul fără să dea vreo atenție reacției pe care o stârnea, un om a înaintat din mulțime luând locul lui Rosa și ajutându-mă să duc slujba până la capăt. Când demonul a eliberat-o, amenințări groaznice au zburat de pe buzele ei vinete către bărbatul care intervenise. Acesta nu i-a răspuns în vreun fel și deloc nu i-a vorbit, și nu l-am mai putut găsi ulterior să îi mulțumim. Am aflat doar că era un străin în trecere, și acum știu că era soțul domniei voastre.

O tăcere moale se așeză peste noi, când Albert de Guy își încetă povestea. L-am privit cu toții pe Max Schwartz într-o altă lumină, iar logodnica lui părea topită de admirație. Conte se înclină cu modestie, mai adânc decât o făcea de obicei și cu mai puțină rigiditate.

– Toate acestea, spuse de Guy, mă fac să consider invitația la a voastră nuntă mai mult decât o coincidență fericită. Văd aici mâna Domnului, care a dorit să ne întâlnim din nou, ca să vă pot în sfârșit felicita pentru modul creștinesc în care v-ați făcut datoria.

Dar nu întinse mâna spre conte în semn de binecuvântare, și nici acesta nu se aplecă să i-o sărute. N-aș putea să spun de ce... dar eram convins că amândoi se prefăceau.

Capitolul 12. Trei caractere

Incidentul a schimbat imediat percepția oaspeților cu privire la Max Schwartz. Până în momentul acela, era poate cel mai șters personaj de la nuntă. Nu cred că i-am auzit numele pomenit de trei ori, iar de fiecare dată era legat de cel al marchizei. Brusc, lumea începu să îl vadă ca pe un fel de erou misterios, romantic, care lasă faptele să vorbească, și toate doamnele și domnișoarele prezente – inclusiv doamna Perrigord – ajunseseră să își dea ochii peste cap cu îndemânare la trecerea lui. Conte, însă, nu părea să observe. Rămase la fel de rezervat și rigid ca de obicei, ceea ce nu făcu decât să sporească misterul.

Mai remarcasem ceva. Pe tot timpul scenei, Huguet de Castlenove rămăsese încordat și atent, iar la final se retrăsese discret, dar cu mâna în continuare pe garda săbiei și *cu spatele*. Se prea poate ca omul să fii fost pur și simplu nebun – lucrurile ce se spuneau despre el, în special duelurile și brusca schimbare de personalitate apărută odată cu lepădarea sutanei păreau să confirme această ipoteză – dar pe mine nu mă convingea. Mi-am propus să discut asta cu Vincennes cât mai rapid posibil, dar ca de obicei discuția a evoluat în altă direcție și am renunțat.

Ne-am întors amândoi în camerele noastre, unde urma să ne pregătim pentru mult-așteptatul banchet dinainte de nuntă. Prietenul meu era tăcut, și i-am respectat tăcerea. La ușa camerei sale însă, înainte de a ne despărți, se decisese să vorbească:

– Frumoasă scenetă, zise. Sper că nu te-ai lăsat păcălit.

L-am asigurat că nu mă lăsasem.

– E evident că ceva se ascunde în spatele vorbelor inchizitorului, remarcă el gânditor. Părea că dorește să îl laude pe conte sau să îi mulțumească... dar undeva în spatele amabilității, eu am citit o amenințare. De altfel, întreaga lor atitudine părea să sugereze un fel de rivalitate. Și nici unul nu s-a arătat surprins când s-au întâlnit.

Avea dreptate. Remarcasem și eu toate astea.

– E posibil, am întrebat, ca de Guy să îi poarte pică pentru că i-a stricat spectacolul?... am întrebat.

– Este, răspunse el, însă n-aș paria pe asta.

– Gândește-te bine, am insistat. Părinții unei posedate sesizează Sfântul Oficiu. Sosesc la fața locului Albert de Guy, mare inchizitor, și încă unul Sergio Rosa. Începe, bineînțeles, exorcismul. Lucrurile merg prost, Rosa e rănit și abandonează, de Guy nu mai stăpânește situația, cere ajutor din public și nu vine nimeni. Inchizitorul pierde teren. Intervine Max Schwartz, imobilizează fata care avea *forța a opt oameni voinici*, de Guy își recită palavrele și totul se liniștește. Lumea îl aclamă pe Schwartz. Ai văzut ce efect a avut și aici. Inchizitorul e umilit, s-a făcut de râs, pe el și instituția pe care o reprezintă. Vrea răzbunare. Are acum ocazia, din prostia marchizei sau cu complicitatea lui Beaumont care o convinge să îl invite. Sosește și pregătește ceva. N-are logică?...

– N-are, mi-o reteză el. Dacă era așa, nu povestea acum totul din nou, să se mai umilească o dată. Sau povestea dintr-o altă perspectivă ca să se pună pe el într-o lumină mai bună. Nu e asta.

Am ridicat din umeri.

– Atunci, poate a aranjat cu marchiza să spună o poveste care să îi dea popularitate soțului. Poate se culcă cu ea. Sellini a sugerat că aproape toată lumea i-a făcut avansuri. Poate de Guy e un depravat. Cine știe?...

– Ar fi prea simplu și prea complicat totodată. Dacă de Guy nu era în regulă, până acuma s-ar fi știut. Și n-ar fi venit însoțit la nuntă. N-ai dreptate. Mă tem de ceva mai rău. Mă săturasem.

– În fine, o să vedem. Nu-mi pasă.

– Ba cred că ar trebui să îți pese, mă contrazise el, și încă al dracului de mult. Dacă nu pentru tine sau pentru mine, măcar pentru ea. Ceva îmi spune că suntem în mare pericol.

– Ascultă, i-am zis, vreau să încetezi cu prelegerile. La urma urmei, tu m-ai adus aici, și unul din scopuri era chiar să cunosc lume nouă. Te ajut cu misterul ăsta, dar nu te mai lua de mine. Fac atât cât pot.

Văzu că mă enervasem. Vorbi blând:

– Crede-mă, înțeleg prin ce treci, dar e o cauză pierdută. Mai mult chiar, ești prietenul meu și am nevoie de tine. Și ea are nevoie de tine, o simt. Se apropie ceva, și nu e deloc de bine. Trebuie să te concentrezi să-i dăm de capăt, până nu e prea târziu.

Făcu o pauză. Tăceam.

– Prea multe minciuni și secrete. Mult prea multe, chiar și pentru o societate atât de diversificată. La urma urmei, suntem în provincie, oamenii ar trebui să fie mai liniștiți. Și prea multe superstiții și povești cu dublu înțeles despre tot felul de întâmplări supranaturale și demoni. Și crede-mă, n-am auzit nici pe departe tot. Mă simt ca într-o plasă uriașă cu mii de ochiuri sparte, iar cineva le coase să le astupe. Și o face mai repede decât ne hotărâm noi prin care să ieșim.

Nu puteam să îl contrazic, aveam aceeași percepție. Iar părerea lui că poveștile supranaturale or să continue se confirmă mai repede chiar decât ne așteptasem. Am avut parte de o doză bună chiar la banchet.

Într-un fel, era normal. Se discuta incidentul. Deși stăteam toți la aceeași masă, se formaseră câteva grupuri, care vorbeau despre posesiune și posedati. Vincennes era numai ochi și urechi. Eu, unul, mai puțin. Vicontesa de Valois stătea la masă lângă ducele de Chalais. Mă întrebam dacă ea se așezase acolo sau dacă aranjase tatăl ei sau poate chiar ducele. Julianna Sellini, aflată aproape în fața mea, îmi aruncă o privire plină de înțelesuri. Amantul ei, locotenentul, se uita la mine urât, crezând probabil că ne culcăm împreună. M-am gândit că poate mă va provoca la duel, și ăsta era ultimul lucru de care aveam nevoie. Mă bătusem de două ori, de fiecare dată provocat, și îmi rănisem un adversar la braț, iar celălalt mă rănise el pe mine. Nu aveam tehnica lui Vincennes. Mă descurcam, dar ăsta era militar, cred că așa fi avut probleme.

La naiba, putea chiar să măucidă.

Am încercat să nu mă mai uit în partea aceea a mesei. Nu era ușor, căci nici la vicontesă nu vroiam să privesc. Vorbea aplecată către Chalais, surâzând devastator, iar ducele îi șoptea și el ceva, zâmbindu-i cu aroganță. Când în cele din urmă n-am mai avut încotro și m-am uitat în direcția ei, îmi făcu un semn prietenos din cap, în semn de salut. I-am răspuns mai rece decât așa fi avut dreptul. M-a privit nedumerită și chiar rănită, mi se părea, și am regretat imediat, dar apoi ducele îi mai spuse ceva și eu m-am întors spre Vincennes, lăsând-o pierdută în conversație.

– Ascultă-l și tu pe Valois-Lacross, îmi spuse vicontele când am încercat să-i vorbesc. E interesant.

Fără nici un chef, l-am ascultat.

– Nu pot spune deloc că sunt multe, răspuse comandantul jandarmilor, din câte puteam să observ, la o întrebare a lui Robert de Lumiers. De curând însă au fost câteva incidente nelămurite.

– Cum ar fi?... întrebă tânărul avocat, deși polițistul nu părea dornic să dezvolte subiectul.

Lacross ridică din umeri.

– În general, vite moarte. Câțiva locuitori dispăruți, dar se mai pleacă. Nu e semnificativ, e posibil să fi fugit cu vreo amantă. Morminte profanate.

– Morminte profanate?... Soția doctorului Perrigord se arată îngrozită. Dar e cumplit. Și ați găsit făptașul?...

– Nu încă, interveni în discuție Chalais, deși îi prezez tot timpul.

– Nu suntem siguri că e un făptaș, răspuse Lacross ușor iritat. Credeam că monseniorul a înțeles poziția noastră.

– Nu e un făptaș?... Doamna Perrigord era uimită. Dar atunci, dacă nu vă e cu supărare, ce ar putea să fie?...

– Animale, răspuse polițistul nemulțumit. Ar putea fi animale. Lângă morminte erau urme de urs.

Am tresărit. Mi-am amintit de urmele mari, plantigrade, pe care și eu le observasem pe drum încoace. Și eram al naibii de sigur că nu erau urme de urs.

– Se prea poate, interveni doctorul. Vine iarna. Animalele sunt flămânde.

– Am primit și rapoarte care nu vorbeau despre animale, zise Chalais, de ce nu le spui despre asta?...

– E un singur raport, monseniore, îl contrazise comandantul jandarmilor, și e de la un gropar care bea.

– Poate ar trebui să discutăm la masă ceva mai vesel?... încercă vicontesa, dar de data asta inchișitorul vorbi încet, făcând-o să tresară și să-l privească îngrijorată:

– Dacă ne ferim să vorbim despre Rău, nu înseamnă că îl facem să dispară. Răul trebuie înfruntat, nu ocolit, spuse de Guy, și tânăra nu îndrăzni să mai zică nimic.

– Nu ne ferim să vorbim, zise Lacross, dar nici nu vreau să răspândesc zvonuri care nu se bazează pe fapte.

– Mormintele profanate erau de copii? întrebă Von Walter.

Liniștea se lăsă peste masă. Undeva, departe, un corb croncăni a mort.

– Erau, răspuse încet Lacross, și ochii lui se îndreptară cu suspiciune spre neamț. De unde știi asta?...

– V-am spus că am călătorit mult. Am auzit despre astfel de cazuri.

– Și ce anume ai auzit, mai exact?... întrebă Chalais, aplecându-se peste masă.

– Știm cu toții ce a auzit, zise Perrigord cu dispreț. Nu ne interesează. Sunt superstiții.

– Cine nu crede în Diavol nu crede nici în Dumnezeu, spuse de Guy. Ceea ce e periculos.

– Iertare, Sfinția Ta... se bâlbâi doctorul. Nu asta am vrut să spun...

– Stai liniștit, fiul meu, nu mă aflu aici să te judec. În ochii inchișitorului focul ardea stins, dar era evident că nu era interesat de doctor. Aș vrea însă să știu ce are de spus domnul baron, adăugă el.

– Nu e ceva concret, se eschivă Von Walter. Voiam doar să spun că astfel de cazuri sunt răspândite în toată Europa Estică și în Orientul Apropiat. Copii dezgropați și devorați, animale mutilate... și urme ca de urs. Dar nu de urs.

– Interesant, spuse Chalais. Continuă.

– Ce a văzut groparul? întrebă Von Walter, părând că ignoră cererea ducelui.

– V-am spus că omul bea. Lacross era evident nemulțumit de întorsătura pe care o luase discuția.

– Asta au înțeles cu toții, spuse Chalais cu răceală. Acum spune-le ce a văzut.

Polițistul îi aruncă o privire neprietenoasă.

– Cum doriți, monseniore. A văzut un om.

Nimeni nu mai mânca la masă.

– Canibalism?... șopti marchiza.

– Într-un fel, spuse Von Walter. Nu tocmai. E vorba mai degrabă despre un fenomen, cunoscut la popoarele orientale ca *Ha'thar*. În Anglia i se spune *Evolution Backwards*.

– Nu toți știm engleză, baroane, zise Vincennes, deși el știa.

– Din contră, știm toți, zise Chalais cu obrăznicie, sau cel puțin toți cei care contăm. Evoluție inversă. Regres. Întoarcerea la vremurile când oamenii se comportau ca și cum erau animale.

– Întoarcerea la vremurile când oamenii *erau* animale, spuse Sellini, și toți se holbară la ea, nevenindu-le să creadă ce spune.

– Bănuiesc că vorbești metaforic. Chalais era încruntat. De fapt, sunt convins de asta.

Von Walter interveni.

– Contesa are dreptate. Mai multe mituri și legende vorbesc despre popoare care se trag din lupi sau din urși, ori din sălbăticiuni de alte feluri. Conform conceptului menționat, unii oameni, în anumite împrejurări, pot să se întoarcă acolo.

– Dar astea sunt erezii, spuse speriată marchiza.

– Nu întru totul. Von Walter se uită spre inchizitor. Dacă Dumnezeu a dat unora din noi credința și civilizația, ajutându-ne să evoluăm, de ce n-ar fi posibil ca Diavolul să fi dat altora întoarcerea la fiară?... *Involuția*?...

– Văd că domnul baron l-a citit pe Lorenz, spuse de Guy moale. Lorenz a fost interzis.

– A-l citi nu înseamnă a-l susține, Sfinția Ta, se apără neamțul. Tot ce spun e că la unele populații, în special la cele orientale care au practici nepermise, așa ceva ar fi posibil.

– Dar noi nu suntem în Orient, spuse Chalais, *suntem* pe domeniile mele. Vrei să-mi spui că un slujitor al Diavolului își face vrerea pe aici?...

– Nu eu sunt cel competent în a da verdicte, se retrase baronul. Cred că Sfinția Sa ar trebui să hotărască.

– Și am să hotărăsc, dacă va fi cazul, spuse de Guy, întorcându-se către Lacross. Pe cine crede că a văzut groparul?

– Nu l-a putut recunoaște, desigur. Șeful poliției era supărat. În mod evident, intervențiile lui Chalais și ale lui de Guy peste munca lui nu îi făceau nici o plăcere. Dar purta spadă, adăugă el. Era un nobil.

– Un nobil?... protestă Josephine. Dar este imposibil. Astfel de practici primitive sunt pentru cei needucați, fără îndoială.

– Dimpotrivă, o contrazise neamțul. Un nobil ar fi putut să citească despre așa ceva. Un nobil ar fi putut să acumuleze cunoștințele necesare pentru ... *schimbare*. Un nobil ar fi putut practica ritualul fără a fi descoperit.

– Așa este, spuse de Guy. Un nobil ar fi putut să citească un tratat de Conrad Lorenz.

Capitolul 13. Trei caractere (partea a II-a)

Von Walter se lăsă pe spate în scaun. Toate privirile de la masă erau fixate asupra lui. Pe față nu i se citea nimic.

– Mă acuzați, spuse el rar, că dezgrop și mănânc copiii?...

– Nu vă acuz de nimic, baroane. Vocea inchizitorului era o șoaptă clară de gheață.

Vă întreb doar. O faceți?...

M-am uitat la Vincennes și el se uită la mine.

– Cred că s-a mers cam departe, vorbi sec contesa Sellini. Baronul nu trebuie să răspundă la aberațiile astea.

– Lăsați-l să răspundă, spuse cu răutate Chalais. *Vreau* să răspundă.

– La urma urmei, profanările au început după venirea domnului baron în zonă, zise șeful Poliției. Și ochii lui cenușii și indiferenți se fixară pe chipul neamțului.

– Așadar?... întrebă inchizitorul.

Sellini ridică din umeri, scârbită. Aș fi vrut să zic ceva, dar nu știam ce. Vincennes părea să se afle în aceeași situație.

Von Walter trase cu putere aer în piept, plimbându-și privirea deasupra mesei aproape în întregime ostile. Pe rând, se opri o secundă la duce, la polițist, la inchizitor. Primul se uita la el cu obrăznicie, al doilea cu suspiciune, inchizitorul cu interes.

Îl încolțiseră.

Am remarcat atunci, pentru prima oară, incredibila tărie de caracter a acestor trei oameni, și până unde putea să îi împingă ea. Și asta absolut fără nici o finalitate. Era evident că baronul, chiar dacă ar fi fost vinovat, nu avea de gând să mărturisească. Dar asta nu îl împiedica pe duce să fie agresiv, pe Lacross, să fie bănuitor, pe de Guy, să fie insinuant, și toți trei plănuiau să meargă până la capăt. Lăsându-se în seama firii lor, călcau politețea în picioare, jigneau un oaspete și pe cei care îl invitaseră, aruncau suspiciuni care se vor șterge cu greu sau nu se vor mai șterge vreodată, stricau petrecerea de nuntă a unei tinere, și pentru ce?... Pentru nimic. Pur și simplu, trei forțe se declanșaseră, pornind de la o simplă conversație, trei forțe în esență total diferite – *Religia, Autoritatea și Legea* – dar acum coalizate la întâlnirea unui obstacol comun – sau a ceea ce li se părea lor a fi un obstacol comun, gata să măture totul în cale. Și acolo, la masă, deveni evident pentru toată lumea că oricine va sta în calea oamenilor acestora avea să fie strivit.

Împreună cu Vincennes și alți câțiva, printre care contesa Sellini, asistam neputincios, stupefiat, îngrozit, la triumful caracterului asupra tuturor celorlalte elemente – bun simț, civilizație, rațiune.

Von Walter răspunse:

– Nu am dezgropat și nu am mâncat pe nimeni.

În mod ciudat, tensiunea păru să scadă, chiar dacă nu cu totul, ca și cum cei de față se așteptau la o mărturisire și acum răsuflau ușurați că se înșelaseră. Chalais deschise gura să zică ceva, dar acum vorbi Max Schwartz, și vocea lui ștearsă se impuse involuntar, auzindu-se cu o deosebită claritate:

– Am permis să se răspundă la întrebare din politețe pentru Sfinția Sa, dar nu voi îngădui hărțuirea oaspetelui meu pe mai departe. Pentru informarea domniei sale, domnul de Valois-Lacross, șef al Poliției, prietenul meu Von Walter – și sublinie aici *prietenul meu* – s-a aflat cu mine tot timpul călătoriei, de la Paris până aici. Absența lui pe traseu,

chiar și pentru scurtă vreme, nu avea cum să îmi scape neobservată, fiind singurii călători.

Chalais își încleștă maxilarul. În mod sigur dorea să mai spună ceva, dar cel care închise discuția fu, în mod surprinzător, inchișitorul.

– Dar nu am nici un fel de dubii cu privire la nevinovăția domnului baron, zise el cu vocea ca apa, nu am vrut decât să aud din gura lui ceea ce deja știam. Iar precizarea dvs., conte, sosește cu atât mai bine, pentru a încheia această chestiune odată pentru totdeauna. Îmi cer scuze domnului baron, ca și gazdei și celorlalți oaspeți, pentru inconvenientul creat, dar era necesar, pentru că așa o cere procedura. Acum însă, că lucrurile s-au clarificat, să ne întoarcem la masă.

Lacross și Chalais se uitară la el, dar nu comentară. Von Walter nu se arătă afectat. Vorbea mai puțin acum, dar își păstrase admirabil prezența de spirit. Puteam doar să presupun că se mai găsisse și alții în situații asemănătoare și nu era îngrijorat. Totuși, atmosfera de la banchet se păstră încărcată, conversațiile izolate și mai mult de circumstanță. Tăcerile erau tot mai dese și mai stânjenitoare. Cu toate eforturile marchizei și ale doctorului Perrigord, nimic nu părea să se mai lege. Inchișitorul mânca liniștit, fără să mai intervină în discuții. Chalais o ignora pe vicontesă cu totul, privind gânditor în gol, și aruncând din când în când câte o privire dușmănoasă baronului, care nu părea să observe. Lacross nu mai scotea un cuvânt. Sellini era evident supărată.

Iar Vincennes mă trase de mână și șopti:

– Uită-te cu atenție în jur. Observi?...

La început n-am înțeles ce voia să spună. Apoi am văzut scaunul gol, cu spătarul de lemn sprijinit de perete, chiar în colțul din stânga al mesei. Puteam să jur că atunci când se servise mâncarea, toate scaunele erau ocupate. În mod evident, cineva părăsise banchetul în timpul aprinsei discuții, altfel nu se putea explica cum de nimeni nu remarcase gestul. Am inventariat rapid oaspeții, nerăbdător să descopăr cine plecase.

Lipsea Huguet de Castlenove.

Capitolul 14. Nunta

Banchetul nu a rămas fără urmări. O parte din oaspeți (printre care i-am remarcat pe doamna Perrigord, pe amantul contesei Sellini, pe domnișoara de onoare și chiar pe Robert de Lumiers, tânărul avocat) se fereau de acum de Von Walter și îl priveau cu suspiciune. Fie alibiul oferit de Schwartz nu fusese considerat convingător, fie erau prudenți pentru că fusese luat drept țintă de către duce și de către inchișitor, n-aș putea spune. Oricum ar fi, baronul părea cu totul indiferent, chiar și la faptul că fata care îi arătase până atunci atâta interes acum îl ocolea și părea că se înțelege foarte bine, dintr-odată, cu Huguet de Castlenove.

Dimpotrivă, Giulianna Sellini se apropiase de el. I-am văzut de mai multe ori, plimbându-se braț la braț, contesa râzând amuzată. Ceea ce duse, bineînțeles, la supoziția că erau amanți, și că practicau împreună artele negre. Amantul ei, locotenentul cu nume ciudat, se simți brusc dator să dezvăluie „anumite ciudățenii din viața contesei”, făcând câteva străvezii referiri la obiceiuri sexuale anormale și la poțiuni de dragoste. Își găsi repede un auditoriu, iar domnișoara de onoare începu să oscileze între fostul preot și el.

Însă, în general, lucrurile păreau a reveni la normal. Căpitanul gărzilor, un tânăr cu plete negre lăsate liber și uniformă albastră cu alb și cu roșu, sosise călare pentru a-și prelua atribuțiile, la nici o oră după banchet. Nunta urma să aibă loc a doua zi, la vechea capelă, cu Thaddeus Beaumont oficiind ceremonia. Toată lumea se lăsă prinsă în febra pregătirilor. De Vincennes nu am mai putut da deloc, căci marchiza îl luase cu ea să o asiste. Pe vicontesă am zărit-o o singură dată de la distanță, plimbându-se cu tatăl ei, și nu păruse să mă observe. Abia reușeam să mă feresc de doctorul Perrigord, care se gândea acum la posibilitatea construirii unor mașini zburătoare în formă de scorpion și a unor aparate care să permită oamenilor să respire sub apă. Începeam să mă gândesc că ar trebui ars pe rug, și mă întrebam destul de serios dacă n-ar fi bine să îl denunț inchișitorului.

Spre seară, am avut o discuție plăcută cu Castlenove, care se arătă din nou un om deosebit de interesant. De dragul lui Vincennes, am încercat să aflu părerea lui despre ce se petrece, făcând pe cale ocolită câteva demersuri. S-a arătat total nemulțumit de discuțiile despre supranatural și absolut neinteresat de marchiză, pe care susținea că o cunoaște prea bine ca să își mai bată capul cu ea, dar se pronunță clar în favoarea lui Von Walter, catalogând acuzațiile ducelui și ale lui de Guy drept *pure aberații*.

M-am trezit dimineața devreme, deși nu aveam ce pregătiri să fac. Marianne, camerista, îmi aranjase cu grijă toate hainele pentru ceremonie. În jurul orelor opt, am ieșit în curte unde deja se adunase destulă lume, și m-am nimerit chiar lângă vicontesă. M-a salutat zâmbind și m-am străduit să îi răspund la fel.

– Ieri păreați supărat pe mine, îmi reproșă ea pe jumătate în glumă, și m-am simțit deosebit de vinovat.

– Îmi cer mii de scuze pentru impresia proastă lăsată. E vorba de duce. Nu prea ne avem la inimă.

– Da, mi-a pomenit, râse ea cu ochii plini de scânteii, și-și scutură bucele aurii într-un gest delicat, care îi evidențiază umerii de marmură, ieșii din rochia de culoare turcoaz care îi ascundea, nu foarte bine, trupul. Trebuie să fiți un om important dacă ducele își bate capul cu dumneavoastră!...

– Mai degrabă cred că nu a avut de cine să se ia și se plictisește, am zis, încercând să mă adun suficient ca să fac față discuției. Mi-ați promis o plimbare, i-am reproșat apoi, privind-o cu dificultate în ochii strălucitori.

– După nuntă, mă asigură ea, sunt a dumneavoastră. În compensație pentru întârziere, pot să vă ofer și un dans!...

– A, i-am făcut cu ochiul zâmbind, atunci putem să mai întârziem, dacă se oferă compensații!...

Râse iar, cristalin, minunat, și am simțit că râsul ei mă sfârâma. Din fericire (sau nu), Vincennes își făcu apariția, și am părăsit-o cu câteva scuze, în timp ce așteptam cuplul.

– Nu ți-am spus să te potolești?... îmi șopti la ureche vicontele. Nu cred că tatăl ei sau ducele apreciază. Avem și așa destule probleme pe cap!...

– Vorbeam doar, i-am răspuns iritat.

Vincennes vru să mai spună ceva, dar se opri dintr-odată. I-am urmărit privirea și am zărit, cu un fior, că Huguet de Castlenove ne privea cu atenție. Oare ne ascultase convorbirea?... Când m-am uitat înspre el, întoarse capul, un pic cam prea repede. Ceva mă împunse în inimă, cu furie. De ce asculta Castlenove discuțiile mele despre vicontesă?... Involuntar și cu groază m-am gândit la amanta lui misterioasă, pentru care ucidea în duel. Dar nu, nu putea să fie. Nu putea să fie *ea* în nici un caz.

Vincennes mă luă de braț și mă trase mai încolo.

– Ai grijă cu Castlenove, spuse el mohorât. Evită-l. Se pare că duelul nu e singurul fel în care scapă de adversari.

– Ce vrei să spui?... I-am întrebat, în timp ce mă străduiam să îmi alung din minte ipoteza aberantă ce mi se năzărise.

– Pe ultimul lui rival... l-au găsit pe un câmp, devorat de animale. Nu au putut dovedi implicarea lui Castlenove, dar unii spun că l-a ucis în duel și l-a lăsat acolo să îl mănânce fiarele. Alții spun că l-ar fi folosit ca momeală pentru a fi sfâșiat de viu.

– Nu mi-e frică de Castlenove, am spus, și cu mirare mi-am dat seama că spuneam adevărul.

Vincennes mă privi circumspect.

– Ar trebui să îți fie. Se bate foarte bine. Tu nu.

– Lasă, te am pe tine, am zis, încercând să o dau pe glumă pentru a părăsi subiectul, dar vicontele nu se lăsă cu una cu două.

– Cred că e mai bun decât mine, spuse el nemulțumit, și l-am privit mirat, cunoscându-i atât talentul, cât și orgoliul. Serios.

Nu am mai continuat discuția. În haine de gală, strălucind de frumusețe și eleganță (în special marchiza, dar trebuie să recunosc că și Schwartz arăta azi memorabil), cuplul păși în curte. Complimente din toate părțile, urări, aplauze. Vincennes mă părăsi iarăși. M-am trezit din nou lângă Huguet de Castlenove, care îmi făcu cu ochiul. M-am înfiorat. În același timp, am simțit și un fel de furie, care se lupta să iasă la suprafață. Deși teoria mea nu mi se părea credibilă, totuși din momentul în care m-am gândit la ea Castlenove a încetat brusc să mai îmi fie simpatic.

Ceremonia a fost superbă. Nu mă pricep prea tare la astfel de evenimente, dar toți au fost de acord că Thaddeus Beaumont și vechea capelă din Castelul Ultimelor Turnuri s-au achitat minunat de rolul ce le fusese hărăzit. Mirii au fost felicitați, li s-au dat cadourile. Toate umbrele Răului dispăruseră. Asta dacă fuseseră prezente vreodată.

Stând izolat în mijlocul mulțimii entuziaste, clipind des în soarele cald, m-am întrebat dacă nu cumva și eu și Vincennes eram nebuni, dacă nu o luaserăm amândoi cu totul razna.

Capitolul 15. Prima victimă

Sala cea mare fusese rearanjată, cu numeroase mese ornamentate festiv și acoperite cu feluri de mâncare exotice. Decorațiunile fuseseră schimbate, punându-se accent acum pe aur și purpură, mai mult decât pe albul tradițional. Villard, intendentul, cam palid, dădea indicații agitat. „Bruno”, mâna lui dreaptă, făcea tot posibilul să îi îndeplinească ordinele la timp. Un foc puternic ardea în cămin, în încăpere fiind un pic mai cald decât ne așteptasem.

Se amenajase și un spațiu special pentru dans. Avuseseră deja loc câteva cadriluri și un menuet, iar acum se așteptau valsurile. Lumea era destinsă. Poate mai puțin Monique, prietena vicontesei, care după ce ne oferă o minunată oră de pian, se scuză și ieși puțin în grădină, pe motiv că nu se simte prea bine. Cavalierește, mai mulți domni se oferă să o însoțească, iar ea îl alege pe Robert de Lumiers.

Fusesem așezat la masă cu Vincennes, cu domnișoara de onoare și cu Huguet de Castlenove, ca cei mai apropiați prieteni ai marchizei. Invitații speciali, de Guy, Lacross, vicontesa și cu Chalais erau undeva în dreapta. Von Walter stătea cu Sellini și cu amantul acesteia. Ceilalți erau destul de răspândiți, căci sala era încăpătoare. De altfel, se stătea la mese destul de puțin. Grupurile se formau și se spărgeau, în funcție de tema în discuție abordată. M-am trezit la un moment dat împreună cu Vincennes și cu Sellini, ascultându-l interesați pe Von Walter, în vreme ce Max Schwartz, sprijinit de unul din jilțuri, asista la discuție fără să intervină, cu un aer contemplativ.

Fără îndoială baronul era un om deosebit. Călătorise mai mult decât oricare altă persoană pe care o cunoscusem, probabil mai mult și decât Max Schwartz, iar peregrinările sale îl duseseră de nenumărate ori în locuri străni și fascinante. Incursiunile lui în mister erau povestite cu o voce egală, ca și cum erau ceva obișnuit, și nu puteam să nu remarcăm noblețea acestui om, care stătea la locul lui atunci când toți în jur încercau să epateze.

– Nu știu dacă e bine, spunea cu un zâmbet Von Walter către Sellini atunci când noi ne-am apropiat. Contesă, ai văzut că poveștile mele supără. Nu aș vrea să îi mai produc neplăcere Sfinției Sale.

– Sfinția Sa nu este aici, ripostase Sellini, iar eu chiar aș dori să știu.

– Ce anume, dacă nu vă este cu supărare?... se interesă Vincennes. Ne iertați, dar domnul baron are tot timpul ceva interesant de spus, și n-am vrea să ne scape nici o informație de genul ăsta.

– Fiți liniștit, viconte, surâse contesa, și dumneavoastră și cavalerul – iar aici înclină capul spre mine în semn de apreciere – sunteți bineveniți. Părerea unor oameni de lume în această problemă poate fi ceva ce merită auzit.

– Dacă ne-ați spune și problema... murmură înclinându-se vicontele, în timp ce îmi făcea cu ochiul, iar eu am făcut un gest cu mâna, dând de înțeles că voi fi de ajutor dacă voi putea. Între timp, Max Schwartz se apropiase.

– Continuați, spuse el cu vocea lui lipsită de timbru, eu am auzit prima parte și aș dori să aud și partea a doua.

– Păi dacă este așa, să facem un rezumat și pentru domnii, zise Sellini, deschizându-și evantaiul cu o mișcare teatrală. Discutam, desigur, despre Supranatural și, în subsidiar, despre Diavol.

– O, dar în această problemă nu cred că eu sau cavalerul vă putem fi de folos, râse Vincennes, căci relația noastră cu Necuratul este de intensitate destul de redusă.

Giulianna Sellini surâse din nou, îngăduitor.

– La noi în Italia, lucrurile stau puțin altfel, grăi ea, și Monseniorul de Guy ar fi mulțumit dacă ne-ar vizita, căci ar avea mult de lucru.

– Nu sunt sigur, contesă, ripostă prietenul meu, deoarece din câte am auzit, în general e vorba de abuzuri și isterie.

– Și aici nu e la fel?... întrebă contesa. Ați văzut ce s-a întâmplat la banchet.

– Să nu exagerăm, spuse Vincennes. Una e să arăți pe cineva cu degetul – oricât ar fi de neplăcut, preciză el înclinându-se spre baron – și alta să aprinzi rugul. Din câte știu eu, nimeni nu l-a acuzat pe de Guy că ar fi ars oameni nevinovați.

– Poate că e așa, sau poate nu, spuse Sellini. Nici cazurile de la noi nu au fost toate clare, de o parte sau alta.

Am privit-o cu atenție.

– Credeți în diavol? am întrebat-o, și contesa a tresărit.

– Sunteți direct, cavaliere, spuse Sellini nemulțumită. Vă voi răspunde. Da, eu cred.

Se lăsă o clipă tăcerea. M-am întors spre baron.

– Dar dumneavoastră?...

– Spre deosebire de contesă, eu nu pot da un răspuns categoric, zise Von Walter. Dar ce pot să vă spun, cavaliere, e că atâtea lucruri stranii am văzut lăsate de Dumnezeu pe pământ... încât este loc și pentru Diavol.

– Ce lucruri stranii, dacă nu vă deranjează întrebarea?... Vincennes părea dornic să împingă discuția mai departe.

– Numeroase. Baronul șovăi un moment. Și felurite. Ați auzit de *Darwaza Well*?... Nu auziserăm.

– În deșerturile Imperiului Otoman, într-o pustietate nelocuită decât de barbari ce se închină la idoli, se află un loc care poartă acest nume, spuse Von Walter. E o groapă lată poate de patruzeci de metri, nespus de adâncă. Permanent, în ea arde focul. Rotocoale groase de fum se ridică deasupra, împreună cu câte o izbucnire de flăcări. Un zgomot îngrozitor răzbate dinăuntru, ca strigătul a mii de suflete torturate și râsul a mii de demoni. Cei care se închină acolo spun că este Poarta spre Iad.

Cutremurat, m-am uitat la Vincennes. Pălise. Își reveni însă imediat.

– Dacă aș fi doctorul Perrigord, baroane, zise el cu un zâmbet forțat, v-aș spune că e un fenomen natural, ceva ca un vulcan sau o acumulare de gaze subterane.

– Puteți să-mi spuneți ce doriți, spuse baronul cu blândețe și cu o urmă de zâmbet, dar eu am fost acolo și am văzut umbrele care dansează în flăcări. Dumneavoastră nu.

– Păi nu țin neapărat să vă contrazic, ridică Vincennes din umeri cu prefăcută indiferență. Dar asta nu dovedește nimic.

– Nici nu urmăream să dovedesc ceva. Povesteam. Tot ce pot să vă spun e că, atunci când călătorești, ai un contact mult mai frecvent cu supranaturalul, iar raționalismul își mai pierde din consistență.

– Asta fără îndoială, fu Vincennes de acord, fără îndoială.

– De altfel, când ați sosit, zise contesa, domnul baron tocmai avea bunăvoința să ne povestească o întâmplare deosebit de interesantă trăită de dumnealui, într-un sătuc din Slovacia.

– Într-adevăr?... se arată prietenul meu entuziasmat. Vă ascultăm, baroane, vă ascultăm!...

– Nu sunt chiar așa multe de spus. Era vorba de o călătorie făcută de mine cu ani în urmă. În apropiere de unul din satele pe care doream să le vizitez, am fost oprit de autorități. Mi-au spus că satul e infestat cu strigoi și că nu pot trece mai departe.

– *Nelapsi*, spuse Max Schwartz scârbit.

Ne-am uitat cu toții surprinși către el, inclusiv Von Walter.

– Nu știam că ești familiar cu termenul, dragă conte, îi spuse baronul blând.

– Am fost trei ani ambasador în Slovacia, spuse Schwartz, și nu părea dornic că dea lămuriri mai departe.

– Iarăși povești de groază?... se auzi o voce dojenitoare în spate, și Josephine de Lauras-Schwartz își luă soțul cu delicatețe de braț. Dragul meu, au început valsurile.

Într-adevăr, începuseră. Ducele de Chalais tocmai o conducea către tatăl ei pe vicontesa de Valois, mulțumindu-i pentru dans. Mi-am amintit promisiunea ei și cred că și ea își aminti, căci am văzut-o privind prin sală și am sperat că mă caută pe mine. Dar Huguet de Castlenove se interpușe între noi, înclinându-se și invitând-o.

– Dacă nu mă invitați acum la dans, să știți că îl invit pe doctorul Perrigord, amenință marchiza în glumă, iar Vincennes se oferă imediat să îi fie partener, desigur după ce dansează cu soțul.

– Cred că și tu îmi datorezi un dans, cavaliere, mă luă contesa Sellini de braț, măcar atâta.

Am aruncat o privire spre tânăra vicontesă, care valsa deja în brațele lui Castlenove. Fata se uita spre mine și îmi adresă un zâmbet în chip de scuză, ridicându-și ușor umărul alb. Mi-am amintit din nou ipoteza la care mă gândisem și mi-am simțit inima ca plumbul topit și creierul greu ca o piatră de munte.

– Dar e prea cald, spuse dintr-o dată marchiza, căutându-l din ochi pe Villard, și avea perfectă dreptate. Prinși de discuție, nu observasem, dar focul din cămin ardea cu o putere neobișnuită. Mai multe doamne utilizau evantaiele nu doar ca să fie *chic*, iar Robert de Lumiers și protejata lui nu se mai întorseseră.

Intendentul se afla chiar lângă noi, pământiu cu totul la față sub privirea acuzatoare a mirilor.

– Dragă Villard, spuse marchiza cu o umbră de iritare în glas, cred că ai exagerat nițeluș cu focul, și nu văd cum de nu ai avut grijă cu un amănunt atât de important. Cred că ar fi trebuit să realizezi asta de ceva vreme.

– Dar, doamnă marchiză, mie *îmi este frig*, spuse intendentul strângându-și cu mâinile crispate jiletca în jurul corpului, și spre marea mea uimire i-am auzit dinții clănțănind.

Marchiza se uită la el cu surprindere.

– Prietene, ești bolnav, spuse ea înțelegătoare. Spune-i lui Bruno să rezolve cu focul și du-te să te vadă doctorul Perrigord.

– Da...da, acum, doamnă, bâigui omul, și se întoarse spre locul unde se afla „Bruno”.

L-am privit cum înainta împleticindu-se printre mese, și mi-am dat seama imediat că nu o să ajungă la țintă. Mai mulți oaspeți, cu fețele transpirate de la căldură, se opriră din dans sau discuții și, văzându-l cum se clatină, înțeleseră că ceva nu era în regulă. Doctorul Perrigord îi vorbi șoptit soției sale, care îl asculta cu ochii măriți, și ridicându-se

de la masă porni prin mulțime spre intendent. De cealaltă parte a sălii, inchiuzitorul, privind scena cu ochii atenți, îi făcu un semn lui Francois Abel, care se luă imediat după doctor. „Bruno”, cu o mască nedumerită pe față, se mișca nehotărât de pe un picior pe altul, neștiind dacă să scurteze distanța dintre el și Villard sau să rămână la post. În aceeași secundă, bolnavul se agăță de fața de masă aflată la îndemână și, cu un suspin șuierat, o trase spre el, răsturnând pe jos și pe oaspeți mâncare și băutură. Zgomotul veselei izbindu-se de podea, țipetele și înjurăturile acoperiră pe moment orice alt sunet, dar eu eram convins că, în momentul în care s-a poticnit, a mai șuierat o dată.

La nici două mese distanță de locul din care plecase, Villard se prăbuși la pământ.

(Nunta marchizei de Lauras constituie prima Carte din seria ...Și la sfârșit a mai rămas coșmarul, fiind urmată de încă cinci Cărți: Copiii Ciumei, Slujitorii Lunii Pline, Crucea și rugul, Un milion de iaduri, Max Schwartz. Împreună cu o postfață extinsă, toate cele șase cărți ale seriei au apărut în volum la Editura Vreamea, în format paperback, în anul 2010 – actualmente putând fi achiziționat de pe site-ul EDITURAVREMEA.RO –, și în format ebook, în anul 2012 – acesta putând fi achiziționat de pe site-ul ELEFANT.RO. Volumul integral ...Și la sfârșit a mai rămas coșmarul (Ed. Vreamea, 2010) a obținut trei premii naționale: Premiul Visul pentru Cel mai bun roman românesc publicat în anii 2009-2010, Premiul Galileo 2011 pentru Cel mai bun roman SF&F publicat în 2010, Premiul Proliteratura pentru Cel mai interesant roman, și a contribuit decisiv la obținerea de către autor a Premiului Societății Europene de Science Fiction și Fantasy – Eurocon 2012 Encouragement Award)